

ထူးပြတ်ကြယ်

နတ်သက် နှင်းဆီ

ထူးမြတ်ကြယ် နှစ်သက်နှင်းဆီ

စီစဉ်သူ - ဦးအောင်စိုး (ပုဒုံ)

ဧည့်သည်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၄၄၀၆၁၁

အစုအဝေးပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၆၁၀၇၁၁

ထုတ်ဝေသူ - ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)

အမှတ်(၆၃)၊ သြဘာလမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်။

အထွင်းနှင့်အစုပုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁၊ စက်တင်ဘာလ။

အုပ်ငယ်/ စာနိမ့် - ၅၀၀ အုပ်/ ၁၀၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး - ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

အမှတ် ၁၇၅-ဘီ၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၀၅၁၆၆၄၊ ၀၉ ၇၃၁၂၆၃၅၇

ထူးမြတ်ကြယ်	၇၉၅-၇၃
နှစ်သက်နှင်းဆီ / ထူးမြတ်ကြယ် ။ - ရန်ကုန်	
သိန်းမင်းစာပေ ။ ၂၀၁၁ ။	
၁၄၀ - စာ ။ ၁၃ x ၂၀ စင်တီမီ	
(၁) နှစ်သက်နှင်းဆီ	

ထူးမြတ်ကြယ်

အိမ်လက် နှင့် အိမ်

ထူးမြတ်ကြယ် နှစ်သက်နှင်းဆီ

စီစဉ်သူ - ဦးအောင်စိုး (ပုဒုံ)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၄၄၀၆၁၁

အဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၆၁၀၇၁၁

ထုတ်ဝေသူ - ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)

အမှတ်(၆၃)၊ သြဘာလမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်။

အထွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁၊ စက်တင်ဘာလ။

အုပ်စု/ တန်ဖိုး - ၅၀၀ အုပ်/ ၁၀၀၀ ကျပ်

မြန်ချိုရေး - ခုနှစ်ဝဉ်ကြယ်စာပေ

အမှတ် ၁၇၅-ဘီ၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၀၅၁၆၆၄

၇၅၅ ၇၃

ထူးမြတ်ကြယ်

နှစ်သက်နှင်းဆီ / ထူးမြတ်ကြယ် ။ - ရန်ကုန်၊

သိန်းမင်းစာပေ ၊ ၂၀၁၁ ။

၁၄၀ - စာ ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီ။

(၁) နှစ်သက်နှင်းဆီ

ကိုယ့်နှလုံးသား

ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေပါ။

ရင်ခုန်သံတွေ

နှိုးထမလာပါစေနှင့်

ကိုယ့်အတွက်

ချစ်ဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးလို့ပါနော်။

“ဟေ့ကောင် တုတ်ကြီး”

ခေါ်သံကြောင့် သူ စတွန့်သွားသည်။ တုတ်ကြီးဆိုတာ သူ့ကိုခေါ်မှန်းသိ၍ လှည့်မကြည့်လိုကလည်းမဖြစ်။ ထို့ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရ၏။

“ငါ ... မသား၊ လင်းလင်း”

လှမ်းအော်ခေါ်နေသော လင်းလင်းကို သူ့နှုတ်မှ ခပ်တိုးတိုး ဆဲသည်။

“တုတ်ကြီး၊ မင်းကို ငါတို့လိုက်ရှာနေတာကွ၊ ဖြူးမောင်နဲ့ သားကြီးက မင်းကို စာကြည့်တိုက်ဘက် သွားရှာနေတယ်၊ ပြီးရင် ညနေ ချစ်လမ်းဆုံမှာ ဆုံဖို့ ချိန်းခဲ့ကြတာပဲ”

“ဟေ့ အေး၊ လာဘူး၊ မင်းတို့နဲ့ ပေါင်းရသင်းရတာ ငါ့အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေ အရည်ပျော်တယ်”

ဒါ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ဒီကောင်တွေနှင့် သွားလာစားသောက်တိုင်း သူပဲ ကုန်ကျတာများသည်။

ဒါလည်း အကြောင်းရှိ၏။

ကောင်မလေးချောချောလေးတွေရှိသောနေရာ သို့မဟုတ် အလန်းစားလေးတွေ ကောင်တာထိုင်သောဆိုင်များတွင် သူ့ကို တုတ်ကြီးဟုမခေါ်စေရပါ။ အဲသလိုမခေါ်အောင် ပါးစပ်ပေါက် တွေကို ကျွေးမွေးပိတ်ဆို့ထားရသည်။

ဒီကောင်တွေကလည်း စားသောက်နေတုန်းဆိုလျှင် လုံးဝ မခေါ်ပါ။ အဲ စားသောက်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ယခုလိုပဲ ပုံမှန်ပြန် ဖြစ်သွား၏။

“မင်းမကုန်ရပါဘူး တုတ်ကြီးရ၊ အခု ဖြိုးမောင်နဲ့ သားကြီးက ကျွေးမှာ၊ သူတို့နှစ်ယောက် အလုပ်ရသွားပြီကွ”

ကြားရတဲ့သတင်းကတော့ ကောင်းသည်။ အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့မအားပါက သူ့ကိုဒုက္ခပေးဖို့ အချိန်လျော့သွားပြီ။

“မင်းကရော ... အလုပ်မရသေးဘူးလား လင်းလင်း”

“ငါ့စိတ်ကြိုက်ရဖို့ဆိုရင် ကြာမယ်ကွ”

သူ့စိတ်ထဲက သေလိုက်ပါလားဟု ပြောမိသည်။ ပါးစပ် ကတော့ ...

“ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းကွာ၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီခိုင်နာ လုပ်ရင်လုပ်၊ အလုပ်ပြင်ချင်ပြင်”

သူက လင်းလင်းကိုမိန်းမလျာနာမည်နှင့်တူသောကြောင့် ထိုအကြံမျိုးကိုပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် ... လင်းလင်းက မနာ။

“ငါ့နာမည် လင်းလင်းက လုပ်စားရင် အောင်ပြေတယ် ကွ၊ တုတ်ကြီးဆိုတဲ့ မင်းသာ”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“လုပ်စားရဖို့ဝေး ... မိန်းကလေးတွေက အနားမကပ်ရဲ
ဇူး၊ ရည်းစားရဖို့ထား မိန်းမရဖို့ဆို ပိုပြီးတော့တောင် မဖြစ်နိုင်သေး
တယ်၊ နာမည်ကြားရုံနဲ့ကြောက်ပြီးပြေးမှာလေ၊ တုတ်ကြီးတဲ့၊
ဟား ဟား ဟား ဟား”

သူက သူ့အရိပ်ကို သူမြင်တယ်။
ဒါပေမယ့်
သူ့ကိုယ်သူတော့ မမြင်ခဲ့ဘူး။

“အိမ်တစ်လုံးလောက် ဝယ်ဦးမယ်”

“ဝယ်ပေါ့”

သူပြောလိုက်တဲ့စကားကို မောင်သီက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ ပြန်ပြောသည်။ (မှတ်ချက်။ ။ ဒါရိုက်တာမောင်သီမဟုတ်ပါ။) သူ့သူငယ်ချင်းဖွဲ့သီဟကိုပြောခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်သီက ဝယ်ပေါ့ပြောပေမယ့် စိုးလင်းဦးနှင့်ကျော်မင်းက အရေးတယူဂရုစိုက်ဟန်ပင်မပြ။ ပိုက်ဆံတွေ ထားစရာမရှိလို့ ဝယ်တာ ဝယ်ဝယ်ပေါ့ဆိုသောပုံစံမျိုးဖြင့် တစ်ယောက်က ဆေးလိပ်ကောက်ဖွာပြီး တစ်ယောက်က ရေနွေးငွေ့သောက်နေ၏။

သူက ...

“အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် မိန်းမနဲ့ကလေးတွေနဲ့အတူနေဖို့

ဝယ်မှာ”

“ဟေ့”

“ဘာပြောတယ်”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား ဟား”

နောက်ထပ်ပြောလိုက်တဲ့ သူ့စကားကြားတော့မှ သုံးယောက်သား ဝါးလုံးကွဲထရယ်ကြတော့တာပဲ။

ပြီးမှ စိုးလင်းဦးက ...

“မင့်ဟာက အဆင့်ကျော်နေပြီ နေနိုင်ရ”

“အေးလေ၊ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုလည်း ယူရမယ့်မိန်းမကို အရင်ရှာ၊ ရည်းစားထားပြီးမှ အားလုံးအိုကေတာနဲ့ နေဖို့ထိုင်ဖို့ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ စဉ်းစားရမှာမဟုတ်ဖူးလား”

ကျော်ဇင်းက ဝင်ထောက်သည်။ မောင်သီက ...

“ဝယ်ထားလည်း အိမ်၊ ခြံ၊ မြေက မရှုံးပါဘူး၊ ဒီကြားထဲ လက်ထပ်ရမယ့်ချစ်သူရည်းစားတွေတော့ အဆင်သင့်ဖြစ်တာပေါ့”

“ဒီကောင်နေနိုင်လုပ်နေပုံနဲ့ ဒီတစ်သက် မိန်းမကော ရနိုင်ပါဦးမလား မောင်သီရ”

စိုးလင်းဦး ပြောတာလည်း မလွန်ပေ။ သူ့ကို ကျောင်းပြီး ကတည်းက မိဘတွေက အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရှာပေးသည်။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေက စပ်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကြိုးစားသည်။

သို့သော် ... တွေ့ပြီးတာနှင့်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးက ပျက်ပျက်သွားရ၏။ တကယ်ယူရမယ်ဆိုတော့ စိတ်ထဲ တစ်ခုခု လိုနေသည်။ ဘာလိုနေမှန်းမသိဘဲ တစ်ခုခုလိုနေတာတော့ အမှန်ပင်။

ဤသို့ဤပုံဖြင့် ကျောင်းပြီး၍ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်တာ လေး

နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ယခုထိ သူ မိန်းမ မရသေးပေ။ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ စိုးလင်းဦးရော၊ ကျော်မင်းပါ မိန်းမရှိသည်။ ဇောင်သီလည်း လက်ထပ်ရမည့်သူအရံသင့်။ မကြာခင် လက်ထပ် ကြတော့မည်။

သူ့တစ်ယောက်သာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးလည်းရှိ၊ ကြိုးလည်းကြိုးစားပေမယ့် ယခုထိ အထမမြောက်သေးပေ။

“ဒီလိုလုပ် နေနိုင်”

“ပြော ... ကိုစိုး”

“မိန်းမယူဖို့ အဆင်မပြေရင် ယောက်ျားယူဖို့ ကြိုးစား ကြည့်ပါလား၊ ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဘာ! အိမ်ရောင်းမယ် ဟုတ်လား”

“အင်း လေ”

“ဘာလို့ရောင်းမှာလဲ”

“အရင်းအနှီးလုပ်မလို့”

“ဘုရား ဘုရား၊ အိမ်မရှိယာမရှိနေရတဲ့ဘဝကို ညည်း
ဘယ်လောက်ခံစားနားလည်ဖူးလို့ ဒီလိုစကားပြောရတာလဲ”

“အိမ်ကြီးနဲ့နေပြီး စားစရာမရှိတဲ့ဘဝကရော ဘာ
အဓိပ္ပါယ်ရှိလဲ ဒေါ်လေး”

“ညည်းအေ ... ထမင်းတစ်လုတ်အတွက်တော့ ဘာလုပ်
လုပ်မငတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပြီ၊ မငတ်ဖူးဘဲထား ... ရောဂါတစ်ခုခုဖြစ်ရှင်
ဆေးကုစရာ ဘယ်မှာလဲ ငွေ၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေလည်း မသေသင့်
ဘဲ သေခဲ့ရတာ၊ ရိုးရိုးဘွဲ့လေးရထားရုံနဲ့ ဘာပဲလုပ်လုပ် မသေ
ဟင်း မသေထမင်းစားရရုံပဲရှိမယ်၊ အိမ်ခေါင်မိုးမလုံရင်တောင်

ပြင်နိုင်ဘူး”

အိနှင်းဆီစကားက မှန်နေတော့ ဒေါ်လေးငြိမ်သွားသည်။
ထခုဆို တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သူ အိနှင်းဆီမှာ ဖေဖေလည်း
ရှိ။ မေမေကလည်း တရားရိပ်ကို အပြီးခိုလှုံသွားပြီ။ ဒေါ်လေး
ထိုက်တိုင် မေမေရှိရာ တရားရိပ်လိုက်ချင်နေတာ အိနှင်းဆီ ရိပ်မိ
သည်။ သို့သော် ... တူမလေးတစ်ယောက်တည်း လောကအလည်
ထွန်ခဲ့မှာကို စိတ်မချဖြစ်နေသည်။ မပြတ်မသားဖြစ်နေသော
ဒေါ်လေးအနှောင်အဖွဲ့ကို ပြတ်အောင် ဖြတ်ပေးလိုက်တော့မည်။

“ဒေါ်လေးလည်း ဒီအိမ်ရောင်းပြီးရင် မေမေနောက်လိုက်
သွားပါ။ သမီးတစ်ကိုယ်ရေ တကာယရှေ့ဆက်ရမယ့် ဘဝလမ်းကို
တိုးတက်အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားနေထိုင်သွားမယ်။ သမီးခံယူ
ချက်ကို လူ့ဘဝမှာနေပြီး ထူးရင်ထူး မထူးရင်ရူး၊ ရူးရင် ရူး၊ မရူးရင်
ထူးပဲ”

ဒီတူမစိတ်ကို ဘာဆိုတာသိထားပြီးသားမို့ အဒေါ်ဖြစ်သူ
ထ လက်ခံရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။ ဒေါ်လေးကိုယ်တိုင်လည်း
သေရင် ကိုယ့်နောက်ပါမယ့် တရားအလုပ်လုပ်ချင်နေတာလည်း
အခုန်ပင်။

ခုတော့ ... သံယောဇဉ်အပူမီးကိုဖြတ်၍ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်
ဆွှောက်ကြဖို့ပဲလို၏။

“သမီးအသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်ပါပြီ ဒေါ်လေးရယ်။ ဘဝကို
နိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ခွန်အားနဲ့သတ္တိတွေအပြည့်ရှိနေပါပြီ။ ပြီးတော့ အမှား
အမှန်၊ အဆိုးအကောင်း အကျိုးအကြောင်းခွဲတတ်လို့ ဘာမှပူစရာ
မလိုပါဘူး။ နောက်ဆံမတင်းဘဲသွားပါ”

“အင်း လေ”

ဤသို့ဖြင့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေကို ရောင်းတန်
ရောင်း၊ ပစ်တန်ပစ်၊ ပေးတန်တာပေးလုပ်သည်။ အိမ်ကြီးက
ရောင်းသာရောင်းရသော်လည်း သိပ်မကောင်းတော့ပေ။

သို့သော် အိမ်က ဈေးမကောင်းနိုင်ပေမယ့် ဝင်းနှင့်ခြံက
ဈေးကောင်းရနိုင်ပါသည်။

ကဲ ... အိနင်းဆီဆိုတဲ့ကောင်မလေးကတော့ သူဌေးဖြစ်
ခွေးဖြစ် စွန့်စားလိုက်ပါပြီ။ လောကကြီးကို တစ်ယောက်တည်း
ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြေးကြော်ခဲ့၏။

“လောကကြီးရေ ... ငါ လာပြီ”

အိမ်က သွပ်မိုးပျဉ်ကာ နှစ်ထပ်အိမ်။ သိပ်တော့ မကောင်း
တော့ပါ။ သို့ပေမယ့် ဝင်းနှင့်ခြံက သူ့စိတ်ကြိုက်ဖြစ်နေသည်။
ပိုင်ဆိုင်သူအမည်ပေါက်က ဦးထွန်းမောင်။ လူကတော့ ကွယ်လွန်
သွားပြီ။ လက်ရှိနေထိုင်သူက ဦးထွန်းမောင်မိန်းမရဲ့ညီမရင်းက
ရောင်းမှာ။

“အဒေါ်က တစ်ယောက်တည်းနေတာလား။”

“မဟုတ်ဘူးကွယ့်၊ တူမလေးတစ်ယောက်နဲ့နေတာ”

“တူမ”

“ဟုတ်တယ်၊ သေသွားတဲ့ဦးထွန်းမောင်ရဲ့တစ်ဦးတည်း

သာ သမီး”

“ဟာ ... ဒါဆို ဒီအိမ်ကိုပိုင်တာ အဒေါ်မဟုတ်ဖူးပေါ့၊
သေသွားသူရဲ့သမီးပဲပိုင်မှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ ... သူရောင်းခိုင်းလို့ပဲရောင်းရတာ”

“ဗျာ ... ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်မရောင်းဘဲ ကျွန်တော်တို့က

ဘယ်လိုဝယ် ...”

“သူက ခရီးထွက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အုပ်ထိန်းသူ အဒေါ်ရင်းတစ်ယောက်လုံးရှိနေရက်နဲ့ ဒီကိစ္စအတွက် သူ အချိန် ကုန်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။”

“ဒါ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ပေးပြီးဝယ်ရမယ့်သူလေ၊ တော်ကြာ”

“ဟင်း ဟင်း၊ ဒီမှာ ပိုင်ဆိုင်မှုအထောက်အထားတွေ၊ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာတွေရှိနေတာပဲ။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ဒီရပ်ကွက်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာနေလာတာ ရပ်ကွက်သိတယ်။ စာချုပ်ချင်ရင် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေနဲ့ချုပ်မှာ ပိုသေချာချင်ရင် မင်းတို့ဘက်က သတင်းစာထဲပါ ထည့်ကြေညာပေါ့။”

အိမ်ပိုင်ဆိုင်သူက အိမ်အရောင်းအဝယ်စာချုပ်လေးချုပ်ဖို့ တောင် အချိန်မပေးနိုင်ဘူးဆိုတော့ လုပ်ငန်းတွေ အရမ်းကောင်းပြီး စီးပွားတွေ တော်တော်ဖြစ်ပုံရသည်။

ယခုလည်း အိမ်ဟောင်းကိုရောင်းပြီး အိမ်အသစ်ကြီး ဝယ်မည်ထင်သည်။ ဒါဆို ဒီကောင်မလေး တော်တော် အတောပဲ။ ခြံဝင်းနှင့်နေရာ ဒီလောက်ကောင်းတာ တိုက်တစ်လုံးဆောက်လိုက် ပြီးရော။ သူ အဲသလိုတောင် တွေးလိုက်မိသေး၏။

ဤသို့ဖြင့် ထိုအိမ်ကို သူ ဝယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပြီးလျှင် တစ်ထပ်(သို့) နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးဆောက်ပြီး မိသားစုလေးတစ်ရပ် တည်ထောင်ကာနေမည်။

“အိမ်တော့ရပြီ၊ ဇနီးလောင်းပဲကျန်တော့တယ်။
“အင်းလေ၊ အသက်ကလည်းမငယ်တော့ဘူး၊ တဖြည်း

ခြည်းနဲ့သုံးဆယ်နားကပ်လာပြီ”

“မပူပါနဲ့ကွာ၊ ဒီတစ်ခါ မင်း ဘယ်လိုမှ ဂျိုးမများနိုင်တဲ့
ခိန်းကလေးမျိုး ရှာပေးပါ့မယ်”

သူငယ်ချင်းတွေက သူ့အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍
ထိုသို့ အားပေးကြသည်။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်နေပါပြီ။

“ဟေ့ကောင် နေနိုင်”

“ဘာလဲ မောင်သီ”

“ဖူးစာရေးမြားနတ်မောင်ကို ဘီယာလေး၊ ကြက်ကင်လေး
နဲ့ပူဇော်ပသကွာ၊ ဒါမှ ဖူးစာရေးနတ်က မ၊စပြီး ချစ်သူမြန်မြန်ရ
မှာကွ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ထောက်ခံတယ်”

“တော်ပါ၊ မင်းတို့အကြံမသိဘူးမှတ်နေလား၊ မင်းတို့
ခါးစပ်ထဲလောင်းချင်တာများ၊ ဟင်း”

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် သူက စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ လုံးဝ ဝါသနာ မပါပါ။ ငွေနောက်လိုက်ပြီး ဘဝကို အချိန်ကုန်တာမျိုး သူ မကြိုက်။ ပိုက်ဆံချမ်းသာချင်ချမ်းသာ၊ မချမ်းသာချင်နေ ဝါသနာ ပါတဲ့အလုပ်ပဲလုပ်ချင်သည်။

ထို့ကြောင့် ... မိဘအရိပ်အောက်နေစဉ်က သူတို့စိတ် တိုင်းကျ ပညာကို ကြိုးစားသင်ခဲ့ပြီးပြီ။

သို့သော် ... ထိုပညာဖြင့် သူလုပ်မစားချင်ပါ။ သူ ဝါသနာပါသော စာရေး၊ စာဖတ်ခြင်းကလွဲ၍ ဘာမှမလုပ်ဟု ဆုံး ဖြတ်ထား၏။ တစ်နှစ်က နှစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ကသုံးနှစ် ကြာလာသော အခါ သူငယ်ချင်းတွေက အရာရှိဖြစ်သူဖြစ်၊ ချမ်းသာသူက ချမ်းသာကုန်ကြပြီ။

“ဘယ်လိုလဲ စာရေးဆရာ၊ စာအုပ်တွေ တစ်အုပ်ပြီးတစ် အုပ်ထွက်နေတာ၊ မိန်းမ မယူသေးဘူးလား။”

ဟင်း ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး။

စာအုပ်တွေတစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ်ထွက်ကာ စာရေးဆရာ ဆိုတဲ့နာမည်လည်း ရခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ငွေရေးကြေးရေးက တစ်နေ့တခြားလိုငွေပြုလာ၏။ ရှေ့လျှောက် ထမင်းမငတ်ရေးကို ဆောင် ဘုရားတရားတနေရသည်။

ဒီအချိန် ဘယ်ကလာ မိန်းမယူနိုင်ဦးမည်နည်း။ သူ့ သဘောနှင့်သူ ရွေးချယ်ခဲ့သောဘဝမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ညည်းမပြချင် သေး။ ရှိပါစေတော့ ...။

“ဟေ့ကောင် တုတ်ကြီး၊ မင်းကလည်း ခုတလော ငုပ် ထိုက်တာ ... ပေါ်ကိုမလာဘူး၊ ဘယ်ပျောက်ပျောက်နေတာလဲ”

အဲသလို ရှောင်မရ တည့်တည့်တိုးသောအခါမျိုးလောက် သာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေနှင့် အပြင်ထွက်ဖြစ်သည်။ အရင်ကဆိုလျှင် အလန်းစားလေးတွေရှေ့ ‘တုတ်ကြီး’ခေါ်မှာ စိုး၍ တွေးမွေးပိတ်ဆိုရ၏။

ယခုတော့ ... ခေါ်လည်း သွားဖြီးလေးနှင့်သာ ကြည့်နေ နိုင်သည်။ သူ့အိတ်ကပ်မှာ ကြာလေ အဝီစိရောက်လေဖြစ်နေ၏။ စာရေးဆရာမှန်းတော့ လူသိသည်။ ထမင်းနပ်မမှန်တာတော့ ဘယ်သူမှမသိ။

“အလုပ်တစ်ခုလုပ်မှဖြစ်မယ်”

“လုပ်လေ၊ ကုန်ကြမ်းရတာပေါ့”

“ဟေ့ အေး၊ ကုန်ကြမ်းမရချင်ဘူး၊ Money ပဲရချင် တယ်၊ ကုန်ကြမ်းကရှိပြီးသား”

နေ့အလုပ်လုပ်ပြီး ညပိုင်းဝါသနာပါရာ စာရေးဖို့စဉ်းစား ရတော့၏။ တကယ်တမ်းကျ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ မလုပ်လိုက

တော့မဖြစ်။ ဖိနပ်ပြတ်လျှင်တောင် ဝယ်စရာပိုက်ဆံမရှိဖြစ်နေ
သည်။ အရင်လို မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေကို လက်ဖက်ရည်
တိုက်ဖို့ဝေးလာ၏။

ထို့ကြောင့် ... အသိမိတ်ဆွေတွေမှာကြောက်သည်။
နောက်ကနေ ဖိနပ်ကို တက်နင်းခံရလျှင် ဒေါသထွက်သည်။

အဲသလို အခြေအနေမျိုးနှင့်ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရကာမှ
သူနှလုံးသားက သူ့ကို ပြဿနာရှာလာသည်။ ထိုအရာကား ...
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရာမှ အစပြု
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားခဲ့
ပါသည်။

အကယ်၍

နေမင်းနှင့်လွဲလျှင်လည်း ...

လမင်းနှင့်ကြယ်ပွင့်ကလေးများကိုတော့

တွေ့နိုင်ပါသေးသည်။

ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း။

ဒီဇာတ်ကွက်လေးက ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဗွီဒီယိုတွေထဲမှာ
သိပ်လှမှာပဲ။

ကြည့်လေ။

အိမ်ကြီးတစ်လုံးကိုရောင်း ငွေထုတ်ကြီးပိုက်၊ အရင်းအနှီး
ငွေတွေနှင့်စီးပွားရှာလိုက်တာ မကြာခင် လုပ်ငန်းတွေအောင်မြင်
စီးပွားတွေဖြစ်ပြီး ချမ်းသာသွားတော့တာပဲ။

မဟုတ်ဖူး။ လားလားမှမဟုတ်ဘူး။ အပြင်မှာတော့
အဲသလိုမဟုတ်ဖူး။

အိန္ဒိန်းဆီရဲ့ တကယ့်လက်တွေ့ဘဝက အဲသလို မဟုတ်
ပါ။ အိမ်ရောင်းရငွေတွေနှင့်အရင်းအနှီးလုပ်ပြီး စီးပွားရှာလိုက်တာ
နှစ်နှစ်အတွင်း တက်တက်စင်ပြောင်ပါလေရော။ လုပ်သမျှ လုပ်
ငန်း အကုန်ရှုံးသည်။ တလွဲတွေ ဖြစ်သည်။

“အကျိုးပေးချိန်မတန်သေးဘူးထင်ပါရဲ့ဟယ်”

အိနှင်းဆီက တရားနဲ့ဖြေဖို့ ကြိုးစားသည်။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ ဇွန်တိုးက ...

“ဒုက္ခပါပဲ ဖောင်းဖောင်းရယ်၊ ခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“လောလောဆယ် ရရာအလုပ်တစ်ခု ဝင်လုပ်ရမှာပေါ့၊

ပြီးမှ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ငွေတွေ ပြန်ရအောင် တဖြည်းဖြည်းရှာရမယ်”

“ဟူး ... ပြောတာလွယ်တယ်၊ ဒီလောက် အရင်းအနှီးငွေ တွေ အများကြီးနဲ့ရှာတာတောင် မဖြစ်တာ၊ ခု နင်က လက်ဗလာ ခြေဗလာ”

“အဆိုးထဲက အကောင်းကိုရှာနိုင်တာ ဘဝမှာ အရေးပါ တဲ့ အတတ်ပညာတစ်ခုပဲတဲ့ ဇွန်တိုးရဲ့၊ ခုလို လက်ဗလာ ခြေဗလာ ဖြစ်သွားတော့လည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပဲ၊ ဒါမှ နှစ်ဆကြိုးစား ချင်မှာ၊ သူဌေးကြီးတွေထဲမှာ ဘဝကို သုညကစတဲ့သူတွေမှ အများကြီး”

“နင်က ပထမခြေလှမ်းမှာ အရမ်းစွန့်ပြီး ရဲလွန်းတာကိုး ဖောင်းဖောင်းရဲ့”

“ဟင်း ဟင်း၊ ဒါကလည်း ဒီလိုဖြစ်သွားလို့ ဒီစကား ထွက် တာပါ ဇွန်တိုးရယ်၊ အလုပ်ဖြစ်ပြီး တစ်ချိတည်း ပွပေါက်တိုးကြည့် ပါလား”

အိနှင်းဆီက နည်းနည်းထူးဆန်းတဲ့မိန်းကလေးဟု ဇွန်တိုး ထင်သည်။ သိန်းရာချီဆုံးရှုံးသွားတာ ဒီလိုပြော၊ ဒီလိုအေးအေး ဆေးဆေးနေနိုင်သည်။

ခုဆို စားဝတ်နေရေးအတွက် ရရာအလုပ်ဝင်လုပ်ရတော့ ဧည့်အခြေအနေ။

သို့နှင့် ... ဇွန်တိုးက သူလုပ်နေသော အလုပ်တွင် ဝန်ထမ်း
သစ်ထပ်ခန့်မည်ကြား၍ အိနှင်းဆီအတွက် အလုပ်တစ်နေရာရရန်
အရင်ဆုံးပြောပေးခဲ့သည်။

“ဟဲ့ ... ဖောင်းဖောင်း၊ မန်နေဂျာက ခေါ်ခဲ့တဲ့ ... တစ်ခါ
တည်း **Interview** ပြီး သင့်တော်ရင်ခန့်မယ်တဲ့”

အိနှင်းဆီက ဘာမှတွေးမနေဘဲ ဇွန်တိုးနှင့်လိုက်သွား၏။
မန်နေဂျာနှင့်တွေ့၊ မေးသမျှဖြေခဲ့ပြီး အလုပ်လည်း တစ်ခါတည်း
Cance ခံခဲ့ရသည်။

အကြောင်းကား အင်္ဂလိပ်စကားပြောမတတ်၊ ကွန်ပျူတာ
လည်းမရ၊ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံမရှိ၊ စာရင်းကိုင်လည်းမသင်ခဲ့။
ထိုသို့သောအချက်အလက်ပေါင်းများစွာဖြင့် အလုပ်မရခဲ့ခြင်းပင်။

ဖိုက်ဆံတွေ သိန်းရာချီကုန်သွားတုန်းက မငိုခဲ့သော
အိနှင်းဆီတစ်ယောက် အလုပ်မခန့်ဘဲ အငြင်းခံရသောနေ့က အူ
လှိုက်သည်းလှိုက်၊ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးမိခဲ့လေ၏။

အချိန်တွေ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ်သာ ကုန်သွားသော်လည်း
အိမ်လည်းမဆောက်ဖြစ်သလို မိန်းမလည်း မယူဖြစ်ပါ။

“ဘယ်လိုလဲ နေနိုင်၊ မိန်းမယူမယ့်လေသံ မကြားရတော့
ပါလား။”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒီကောင် လက်လျှော့သွားပြီထင်တယ်”

“ဒါမှမဟုတ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားတာလား။”

သူ့ရုပ်ရည် သူ့ပညာနှင့်ဥစ္စာနေတွေက ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့
နှင်းဆီခိုင်။ မလိုချင်သူရှားပါ၏။

အဲသလိုလူမျိုးက အိမ်ထောင်ပြုချင်လျက်နှင့်ခုထိ မိန်းမ
မရတာ တစ်ခုခုလိုနေ၍သာဖြစ်သည်။ ထို လိုနေသောအရာကို
သူ ကောင်းကောင်းသိသွားခဲ့ပြီ။

“မင်းတို့ပြောတာတွေ ထင်တာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဖူးဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့လဲ”

“ဟဲ ဟဲ ... ငါပြောတာကြားရင် မင်းတို့ ခုပြန်ကုန်ကြ

မှာ သေချာတယ်”

“ပြောမှာသာပြောစမ်းပါ နေနိုင်ရာ”

“ဟုတ်ပါ။ သူ မိန်းမယူမယ့်အရေး ရတက်မအေးဖြစ်နေရတယ်”

“ငါ ... ငါ့ရင်ထဲက အချစ်ကို တွေ့သွားလို့ကွ”

“ဟေ!”

“အောင်မလေး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်”

“ဝါး ဟား ဟား ရေခဲမုန့်”

သူပြောတာကို အံ့ဩရမည့်အစား တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းဟားနေ၏။ ဒါတွေကြောင့် သူ့ မပြောချင်တာ။ အလကား ... ရင်ထဲက ဖီလင်တွေတောင် ပေါ့သွားပြီ။ သူ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လက်ထပ်လို့မရဘဲ တစ်ခုခုလိုနေတာဟာ အဲဒီအချစ်ဆိုတာကြောင့်ပဲပေါ့။ သူပြောတာ ဘာမှားလို့လဲ။

“အိမ်ဝယ်ပြီး မိန်းမယူမယ်ဆိုတဲ့အထိ အဲဒီအချစ်ကို ငါ သိလည်းမသိဘူး၊ နားလည်းမလည်ဘူး၊ အဲ အိမ်ဆောက်မယ်ဆိုတဲ့အခါမှ အချစ်ဆိုတဲ့ခံစားမှုကို ရုတ်တရက်တွေ့သွားတာ”

“ဒါဆို ဘယ်မှာလဲ မင်းအချစ်”

“အေးလေ ... ဘယ်သူ့ကိုချစ်သွားတာလဲ”

“မင်းအချစ်က အတွေ့မရှိဘဲ အငွေ့ပဲလား နေနိုင်ရ”

အဲသလိုတော့ သူ့မှာ ပြစ်ရာအကောင်အထည်မရှိပါ။ သို့သော် ... သူ့ရင်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတဲ့အရာ မွေးဖွားပေါ်ပေါက်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်။

သူ ဝယ်လိုက်သော အိမ်အိုအိမ်ဟောင်းကြီးကို ဖျက်ပစ်ဖို့

တောင်ဆောင်ရွက်စဉ်မှာပဲ အချစ်ကို စတင်ခံစားတွေ့သိခဲ့သည်။ အိမ်အိုအိမ်ဟောင်းကြီးထဲက တစ်စုံတစ်ခုသော တစ်လက်မ အရွယ်ပစ္စည်းလေးတစ်ခုက သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်အားလုံးကို လုံးဝပြောင်းလဲစေခဲ့ပါသည်။

“ဒီမှာ ဟေ့ကောင်တွေ”

သူက သူငယ်ချင်းတွေကို မကျေမနပ်ဖြင့် ခေါ်လိုက်၏။

“ငါပြောတာကို မင်းတို့လို လူပြိန်းတွေ နားမလည်ပါဘူးကွာ”

အဲဒီကတည်းက သူဟာ အချစ်ကို ရှာဖွေခဲ့သည်။ ထိုအချစ်ကို မတွေ့မချင်း သူ အိမ်ထောင်မပြုဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ မတွေ့တွေ့ အောင်ရှာမည်။ ရှာဖို့လည်း သန္နိဋ္ဌာန်ချထား၏။

ခုဆို နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ မတွေ့သေးပါ။ တစ်လက်မကျော် အရွယ်ပစ္စည်းလေးကိုတော့ မကြာခဏထုတ်ကြည့်မိသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ တမ်းတလိုက်မိပါ၏။

“ဪ ... အချစ်”

မော်ဖူးမောင်ဆိုတဲ့လူငယ်လေးက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်းချစ်မိသွားကတည်းက အဲဒီကောင်မလေးနောက်ကို အရိပ်လိုတကောက်ကောက်လိုက်နေခဲ့သည်။

အဲဒီကောင်မလေး ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာလည်း သိပြီးပြီ။ ဘယ်သွားတယ်။ ဘာလုပ်တယ်။ ဘယ်အချိန်ပြန်တယ်ဆိုတာကအစ သိသည်။

သူ ကောင်မလေးကို စတွေ့ခဲ့တာ ကန်တော်ကြီးထဲက နေရာလေးတစ်နေရာမှာဖြစ်သည်။ သူ တွေ့စဉ်က ကောင်မလေးမှာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေ၏။

အားပါးတရ ငိုပြီးသွားတော့ ကောင်မလေးက သူ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို ခေါင်းတခါခါ လည်တမော့မော့လုပ်ရင်း ပါလာသောပေါင်မုန့်နှင့်အအေးဘူးလေးကို ဖွင့်ဖောက်စား၏။

“အားပါး၊ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး၊ ဖောင်းဖောင်းအိအိလေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ”

အဲဒီကတည်းက ချစ်ဖို့အဆင်သင့်မဖြစ်သေးတဲ့ သူ့နှလုံး
ဘေးက တဒဂံအတွင်းမှာပင် ရင်ခုန်သံတွေ နိုးထလာခဲ့သည်။
ခုချိန် မိခင်ကို ပူဆာလို့ရသောအရာဆိုပါက သူ့ကိုသာ
ရလျှင် သေရပါတော့မည်ဟု ပူဆာလိုက်ချင်၏။

“ဟေ့ကောင် တုတ်ကြီး၊ မင်းပြောခိုင်းထားတဲ့အလုပ်ရပြီ၊
အလုပ်ရှင်က မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်လာဆင်းတဲ့”

သူ့ကို လင်းလင်းက လာပြောသည်။ ခုနေ့ အလုပ်ဝင်
ထုပ်လိုက်လျှင် ကောင်မလေးနှင့်အဆက်ပြတ်ဝေးသွားလိမ့်မည်။
အဲသလိုသာဆို သူ့ဘဝကြီးက ဘာအဓိပ္ပါယ်ရှိတော့မည်နည်း။
ပိုပိုသာသာလေးပြောရလျှင် သူ့ဘဝ ရှင်လျက်နှင့်သေသူလိုဖြစ်
သွားလိမ့်မည်။

“ဟေ့ အေး၊ မလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ မလုပ်တော့ဘူးလို့ ပြော
ဆိုက်ကွာ”

“ဘာ”

သူ့စကားကြောင့် လင်းလင်းက ပယ်ပယ်နယ်နယ်ဆဲလေ
၏။ မတတ်နိုင်။

“ခုတစ်မျိုး၊ တော်ကြာတစ်မျိုးနဲ့ ... အလုပ်ရှင်က မင့်
ထွေးမဟုတ်ဘူးကွ”

“ဟေ့ကောင် လင်းလင်း၊ ညစ်နေရတဲ့အထဲ လာပွားမနေ
ချဲ့ ... ဘက်ခွက်ဖြတ်ရိုက်လိုက်ရ နာတော့မယ် ဟင်း ... တောက်”

သူက ပြန်ပြီး လင်းလင်းကို ဟောက်စားလုပ်ပစ်လိုက်
သည်။ လင်းလင်းခမျာ တအံ့တဩဖြစ်နေရှာ၏။

“သူငယ်ချင်း တုတ်ကြီး၊ မင်း မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ သတိ

ထားတုတ်ကြီး၊ သတိထား'

သူက ထမင်းတစ်နပ်မစားဘဲ နေနိုင်သည်။ ကောင်မလေးကို မတွေ့ရဘဲတော့ မနေနိုင်။ သို့နှင့် ... လင်းလင်းကိုဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောပြလိုက်၏။

“တုတ်ကြီးရာ ... မင့်အငတ်ဘေးထဲ ကောင်မလေးကို ဆွဲမထည့်ပါနဲ့ကွာ”

“မင်းကလည်း ပြောလိုက်တာ ကမ်းကုန်အောင်ပဲ ငလင်း၊ ငါက သူ့ကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ချစ်စကားကြိုက်စကားပြောဖို့လည်း စိတ်မကူးဘူး”

“ဟင်' ဒါဆို ဘာလဲ”

“ဒီအတိုင်း သူ့အရိပ်လေးလို ထပ်ချပ်မကွာလိုက်ပြီး ငေးကြည့်ရုံ ချစ်နေရုံလေးပါပဲ”

“သေလိုက်”

“နင်တို့မန်နေဂျာကလည်း အမျိုးမျိုးပဲ”

အိနှင့်ဆီက နှုတ်ခမ်းကို တစ်တောင်လောက်ချွန်ပြီး ပြော
သည်။ ဇွန်တိုးက ...

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ကုမ္ပဏီ မန်နေဂျာက အရမ်းပြတ်
တာ။ သူဌေးထက်တောင် သူ့ကို ပိုကြောက်ရသေးတယ်။ အခု
ထင်လိုဖြစ်တာလဲမသိဘူး၊ ထူးဆန်းတယ်”

သာမန်ဘွဲ့လေးတစ်ဘွဲ့ကိုတောင် ဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် ယူ
တာရသော အိနှင့်ဆီ။ ဘာမှတတ်တာမရှိလို့ဆိုပြီး အလုပ်မရခဲ့
ဘူး အိနှင့်ဆီ။

ခုတော့ ... ဒီဝန်ထမ်းကို မကြိုက်လို့ ငြင်းခဲ့တဲ့ကုမ္ပဏီ
ထဲ အသဲအသန်ပြန်လိုက်ခေါ်သည်။ အံ့ပေစွတကား။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အလုပ်ရတာပဲတော်လှပြီ၊ လောလော
ထင် ဝမ်းရေးအတွက် ရတဲ့အလုပ် အရင်လုပ်ရမှာပဲမဟုတ်လား
ဟောင်းဟောင်း”

“မှန်တာပေါ့ ဇွန်တိုးရယ်၊ အခြေအနေအရ ခဏမှိန်းလုပ်ရင်း ရှေ့ဆက်ရမယ့်ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးအကြံထုတ်မယ်”

ဤသို့ဤပုံဖြင့် အိနှင်းဆီတစ်ယောက် ဇွန်တိုးလုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်ရခဲ့လေ၏။

“အိနှင်းဆီက ရုပ်ရည်ချောမောလှပတဲ့သူဆိုတော့ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဧည့်ကြိုနေရာမှာ ထားမယ်၊ အင်္ဂလိပ်လိုပြောဖို့လိုရင် သင်းယုလှိုင်က ပြော၊ ကွန်ပျူတာသုံးရမယ့်ကိစ္စ သင်းယုလှိုင်လုပ်”

“ဟွန်း ... ဒါဆို သူ့ကို ဘာမှမခိုင်းဘဲ အလှကြည့်ထားရမှာလား”

“ဟဲ့ ... လျှာမရှည်နဲ့ မိယု၊ ခိုင်းတဲ့အတိုင်းသာလုပ်နောက်တော့ သင်ရင်းတဖြည်းဖြည်းတတ်လာလိမ့်မယ်”

မန်နေဂျာရဲ့အမိန့်ဆိုတော့ ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြောသာ၊ အိနှင်းဆီမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဧည့်ကြိုကောင်တာတွင် ဖုန်းနားထောင်လိုက်၊ မှတ်တမ်းလေးရေးလိုက်နှင့်ကျော့ကျော့လေးနေရ၏။

“ဟဲ့ ... အဲဒီကောင်မက ဘာကောင်မလဲ သင်းယုလှိုင် တတ်တာလည်း ဘာမှမရှိဘဲနဲ့ အလုပ်လာလုပ်နေတယ်”

“ခန့်တဲ့သူရှိမှတော့ လုပ်မှာပေါ့ သီတာရဲ့”

“အကြောတင်းတဲ့ တို့မန်နေဂျာကြီးက ဒီတစ်ခါ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ’ သူ့လူကျတော့ ဒီလိုလား”

“မဟုတ်ဖူး သီတာ၊ အဲဒီ အိနှင်းဆီက မန်နေဂျာလူ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်၊ ဇွန်တိုးရဲ့သူငယ်ချင်းပဲ”

“ဇွန်တိုးမျက်နှာလောက်နဲ့တော့ ခန့်မှာမဟုတ်ဖူး သင်းယု

လှိုင်”

“ငါလည်း အဲဒါ အံ့ဩတာ၊ စည်းကမ်းကြီးပြီး တိကျတဲ့ မန်နေဂျာက ဒီတစ်ခါ ဘယ်လိုလဲမသိဘူး၊ အဲဒီကောင်မလေး ကလည်း ရောက်တာနဲ့ဖလမ်းဖလမ်းနေတာပဲ”

“ဟဲ့ ... လူက ဖောင်းဖောင်းအိအိလေးနဲ့ ချစ်စရာတော့ ဆောင်းတယ်နော်”

အိနှင်းဆီနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းငယ်တွေကြား အသလို လှိုင်းဂယက်လေးတွေထနေတာတော့ အမှန်ပင်။

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော အိနှင်းဆီကတော့ မိုးလင်း မိချုပ် ဖလမ်းဖလမ်းနေတာပဲလေ။

“ဒီမှာ ဖောင်းဖောင်း”

“ဘာလဲ ဇွန်တိုး”

“နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီကုမ္ပဏီက ပထမဆုံး ထူးခြားမှုပဲ”

“နင်တို့မန်နေဂျာအသက်ငါးဆယ်အဘိုးကြီးက ငါ့ကို သူ့ အားနဲ့များ ပေးစားချင်လို့လား”

“မန်နေဂျာက လူပျိုကြီးဟဲ့”

“အမ်”

❁ အခန်း(၁) ❁

သူက ကုမ္ပဏီကိုလာလျှင် အပြင်လှေခါးကနေ အပေါ်ထပ်ရုံးခန်းကို တက်သည်။ ဝန်ထမ်းတွေ အလုပ်လုပ်နေသော အောက်ထပ်လှေခါးကို သိပ်မသုံးပေ။

ဒီနေ့တော့ ရုံးကိုရောက်ရောက်ချင်း အောက်ထပ်ကို ဝင်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် သူဝင်လာတာမြင်တော့ အားလုံးက တအံ့တဩနှင့်အိုးတိုးအမ်းတန်းတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ လုပ်လက်စစ်ဆက်လုပ်ရမလို၊ ရပ်ထားရမလို၊ အိတ်ပဲပြေးဆွဲကြိုရမလို။

ထိုအချိန်တွင် အိန်းဒ်ဆီမှာ မနက်က ဘာမှမစားလာခဲ့ရုံပေါင်မုန့်တစ်ခုကို အသဲအသန်ကစ်နေ၏။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ အိန်းဒ်ဆီ၊ သူဌေးလာနေတယ်”

သင်းယုလှိုင်က လက်တို့ သတိပေး၍ အိန်းဒ်ဆီ

လက်စပါးစပ်ကိုရပ်ကာ ပေါင်မုန့်ကိုင်ထားသော လက်ကို နောက်သို့ဝှက်လိုက်၏။

ဒါကို သူဌေးက မြင်ဖြစ်အောင်မြင်သွားပြီး အနား ဆွတ်လာသည်။ သင်းယုလှိုင်နှင့်သီတာက အိနှင်းဆီကို စိတ် သိတစားစောင့်ကြည့်နေကြ၏။ ဒီကောင်မ မန်နေဂျာလူလည်း ဆုတ်ဆိုတော့ သူတို့သူဌေးချောနှင့်ပတ်သက်မှုများရှိနေသလား ဆို။

“မနက်က ဘာမှမစားခဲ့ရဘူးလား”

“ဟုတ်”

“ဝန်ထမ်းအသစ်နော်”

“ဟုတ်”

ဒါပါပဲ။ သူဌေးက ဒါပဲပြောသည်။ တစ်ခုပဲ ထူးခြားတာ အဲသလိုပြောနေတဲ့ စက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွင်း စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့် သွားပုံက အင်အားပါလှသည်။ တစ်စုံတစ်ရာသော မမြင်နိုင်တဲ့ နှုတ်အားတွေပါနေ၏။

“ဪ ... ကိုနေ၊ ဒီနေ့စောတယ်”

“ဆယ်နာရီမှာ သွားစရာရှိတယ် ဦးစော၊ ကျွန်တော့်ကို ဆာဖီတစ်ခွက်လောက်ပို့ခိုင်းပေးပါဦး”

အဲဒါပဲပြောပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားသည်။ ဒီအခြေ အနေကိုကြည့်ပြီး သင်းယုလှိုင်က သီတာကို တိုးတိုးကပ်ပြော သည်။

“သူဌေးနဲ့အိနှင်းဆီ ဘာမှပတ်သက်ပုံမရဘူးနော် သီတာ”

“ဟုတ်တယ် သင်းယုလှိုင်၊ ခင်မင်ရင်းနှီးပြီး တစ်ခုခုပတ်

သက်ရင် ဒီလိုနေမှာမဟုတ်ဘူး”

“သူဌေးနဲ့လည်းသိပုံမရ၊ မန်နေဂျာနဲ့လည်း မပတ်သက်
ဆိုတော့ ... ဟူး ... အံ့ဩစရာပဲ”

နောက်ပိုင်း ဒီထက်အံ့ဩစရာတွေ တွေ့လာရသည်။
ဘာမှမတတ်သော အိနှင်းဆီကို ကုမ္ပဏီစရိတ်ဖြင့် ကွန်ပျူတာနှင့်
အင်္ဂလိပ်စာ သင်ကြားပေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မန်နေဂျာကြီးရယ်၊ ကျွန်မက ဒီ
ဘာသာရပ်တွေကို သိပ်သင်ချင်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် အချိန်ရော ငွေ
ရောမပေးနိုင်လို့မသင်ခဲ့ရတာ”

“အေးပေါ့၊ ညည်းကံကောင်းတယ် အိနှင်းဆီ၊ ဒါ ကုမ္ပဏီ
က ပံ့ပိုးဆုံးအကြိမ်ဝန်ထမ်းတွေကို ပံ့ပိုးပေးတာပဲ၊ အဲဒီအတွက်
ဒီကုမ္ပဏီမှာ တစ်နှစ်အနည်းဆုံး အလုပ်လုပ်ပေးရမယ်”

“ဒါပေါ့၊ လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ ကြိုးစားမယ်လေ”

“ကြိုးစား၊ ကြိုးစား၊ ကြိုးစားမှဖြစ်မယ်၊ ထမင်းလည်း
မှန်မှန်စား၊ ပေါင်မုန့်ချည်းပဲ စားမနေနဲ့”

“ဟီး ... ထမင်းဖိုး အကုန်သက်သာအောင်လို့”

❀ အခန်း(၂) ❀

မနက်ရုံးတက်ချိန် ဝန်ထမ်းတွေစုံသည်နှင့် တိုးတိုးကျိတ်
ချိတ်ပြောနေကြသည်။ ထင်မြင်ချက်တွေ ပေးနေကြသည်။
ကြောင်းကား အိနှင်းဆီထိုင်သောနေရာတွင် လှပမွှေးကြိုင်သော
အညည်းလေးရောက်နေခြင်းပင်။

“ဟဲ့ ... အိနှင်းဆီ၊ နင့်နာမည်နဲ့ပန်းစည်းရောက်နေတယ်
အဲဒါနဲ့ နင့်ရည်းစားလား”

သင်းယုလှိုင်က အိနှင်းဆီဝင်လာတာမြင်မြင်ချင်း ဆီးမေး
ညှို့။ ကျန်လူများကလည်း စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေကြ၏။

အိနှင်းဆီက ...

“တောက်တီးတောက်တဲ့၊ ဘယ်ကလာ ငါ့မှာ ရည်းစားရှိ

အဲဒါလဲ”

“နင့်နာမည်အိနှင်းဆီ တပ်ထားတာလေ၊ ဘာတဲ့ ပို့သူရောမှာ သင့်ကိုချစ်မြတ်နိုးလှစွာသော ဒေါ့ဒေါ့ဒေါ့တဲ့”

အိနှင်းဆီ တစ်ချက်တွေသွားသည်။ ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ ထိုအချိန်တွင် ဇွန်တိုးရောက်လာပြီး ...

“ဘာတွေ တွတ်ထိုးနေကြတာလဲ”

အိနှင်းဆီက ပါးစပ်ကမဖြေဘဲ ပန်းစည်းလေးကို မေးဆဲပြလိုက်သည်။ ဇွန်တိုးက ...

“အလဲ့ ... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဘယ်သူပါလိမ့်”

“ဘယ်သူမှန်းမသိလို့ အုံးစားနေတာလေ”

“ဪ ... ချောလှတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဒါမျိုးမဆန်းပါဘူး”

Marketing Manager ကိုဇော်မျိုးက အိနှင်းဆီ အထက်ကို ချီးကျူးဂုဏ်ဖော်ပြောသည်။ ကိုဇော်မျိုးက ရုပ်ဆိုးသော မိန်းမကိုရထား၍ အမြဲရင်နာနေသူဖြစ်သည်။

“တစ်ယောက်ယောက် ရုံးထဲကို လာထားတာဆိုရင် အစောကြီးရောက်နေတဲ့မန်နေဂျာဦးစောနဲ့သန့်ရှင်းရေးအဒေါ်ကြီးတွေမှာပေါ့”

ဇွန်တိုးက ပြောသည်။ သီတာက ...

“ဒါဆို ရုံးဝန်ထမ်းထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ခေါ်ချင်တာလား၊ လောလောဆယ် မန်နေဂျာပဲရှိတာ ... ဟိ”

“ဟဲ့ ... အဲသလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ အပြင်လူတွေသည် လုပ်ငန်းကိစ္စစုံစမ်းမေးမြန်းဖို့ ဒီလိုပဲ ဝင်ဝင်လာနေကြတာပဲ”

“နေဦး ... ထင်ကြေးနဲ့ငြင်းမနေကြနဲ့တော့ ဘယ်သူ”

တာ ငါသိပြီ”

အိနှင်းဆီစကားကြောင့် အားလုံး အာရုံပြောင်းသွားသည်။ ဇွန်တိုးက ...

“ဟင်' ဘယ်သူလဲ ဖောင်းဖောင်း”

“သိတယ်ဆိုပေမယ့် မသိဘူးဟ ... အဟဲ”

“ဟယ် ... နင်ကလည်း”

“အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

“ဟွန်း”

စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေ တင်းတုန်ကြသည်။ မျက်စောင်းထိုးသူထိုး၊ နှုတ်ခမ်းစုသူစုပေါ့။

“ဒီလိုပါ၊ လူကိုသိတယ်၊ နာမည်မသိဘူး ဒါပြောတာ”

“ဪ”

“သူက ဘယ်ကလဲ”

“အဲဒါလည်းမသိဘူး၊ တကောက်ကောက်လိုက်နေတာကြာပြီ၊ စကားလည်း လာမပြောဘူး၊ ဒါပဲ”

“အယ်”

“အအကြီးလားမသိဘူး”

“ဗုဒ္ဓေါ”

❀ အခန်း (၃) ❀

ဒီဘက်ခေတ်လူတွေကပဲ အစွမ်းထက်လွန်း တော်လွန်း သလားမသိ။ ရုပ်ရှင်၊ ဗွီဒီယိုသရုပ်ဆောင် မင်းသား၊ မင်းသမီး တွေကလည်း အဆိုတော်လုပ်သီချင်းတက်ဆိုကြသည်။ တချို့ သရုပ်ဆောင်တွေက စာပါရေးကြသေးသည်။ ဒါရိုက်တာလည်း ဝင်လုပ်၏။

တစ်ခါ အဆိုတော်တွေက ကြော်ငြာရိုက်သည်။ ရုပ်ရှည် လေးနည်းနည်းရှိလျှင် သရုပ်ဆောင်ပါ ဝင်လုပ်၏။ စာရေးဆရာ ကော၊ အဆိုတော်ကော၊ သရုပ်ဆောင်ပါလုပ်တဲ့သူလည်းရှိသေး သည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံး သေချာစဉ်းစားလိုက်လျှင် သရုပ်ဆောင်တွေကလည်း စာရေးသည်။ အဆိုတော်တွေကလည်း

စာရေးသည်။ တေးရေးဆရာတွေကလည်း စာရေးသည်။ ဆရာဝန်တွေ၊ အင်ဂျင်နီယာတွေကလည်း စာရေးကြသည်။

ဒါဆို စာရေးဆရာတွေကရော ဘာပြန်လုပ်ရလျှင်ကောင်းမည်နည်း။ အဲဒါကို မော်ဖူးမောင် စဉ်းစားနေတာ ကြာပြီ။ နှစ်ရှင်မင်းသားလုပ်ရအောင် ရူပါကလည်း မလာ။ အဆိုတော်ထုပ်ဖို့ အသံက မကောင်း။ ဆရာဝန်ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း အကောင်းသား။ စာရေးတာ မစားလောက်ပါက စိတ်ပူစရာမလို။

ခုတော့ ...

“ဟူး”

လွမ်းရေးထက် ဝမ်းရေးခက်ပြီ။ နောက်ဆုံး ထုတ်ဝေသူ ဦးမျိုးထံ အမူကပ်ရတော့၏။

“ကဲ ... ကိုယ့်ဆရာရေ၊ ကျွန်တော်တော့ အလုပ်လုပ်တာမှမယ်၊ အဲဒါ”

“ဗျာ’ ဟိုတလောက လုပ်နေပြီမဟုတ်လား၊ လင်းလင်း ပြောပေးတာဆို”

“အစကတော့ အဲဒီမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်ထုပ်မလို့ပဲဗျို့၊ စိတ်ပြောင်းသွားလို့”

“ဖြစ်ရလေ ... အလုပ်တစ်ခုအလွယ်တကူရဖို့မလွယ်ဘူး ဆရေးဆရာရဲ့”

“လွယ်ပါတယ် ကိုယ့်ဆရာရယ်၊ ကိုယ့်ဆရာရဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဝတ်သက်ကြောင်း ကုမ္ပဏီတွေရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ဦးမျိုးပြောသလို မရနိုင်စရာမရှိပါဘူး”

“နေဦး P.P.T ပြည်ပအလုပ်အကိုင်ရှာဖွေရေးကုမ္ပဏီဆို

www.burmeseclassic.com

ရင်ကော”

“တခြားစဉ်းစားပါဦး”

“မြရတနာပုံနှိပ်တိုက်”

“ရှိပါသေးတယ်ဗျာ”

“မင်းကွာ”

“လုပ်ပါဗျာ”

“အင်း ပိုစတာ၊ ဗွီနိုင်း၊ တံဆိပ်အမျိုးမျိုးလုပ်တဲ့ Flamigo ကုမ္ပဏီကတော့ အလုပ်တွေကောင်းနေတယ်”

“ဒါပဲပေါ့၊ အလုပ်တစ်နေရာအတွက်ခက်မလား၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အလုပ်အပ်ထည်တွေမှ အများကြီး”

“ဟင်' မင်းက ဘယ်လိုသိ”

“ကျွန်တော် ရောက်ပြီးပြီလေ၊ ထမင်းငတ်တော့မှာကလွဲ ရင် တိုင်းသိပြည်သိစာရေးဆရာဆိုတော့ လိပ်စာကတ်လေး ဘာ လေးအပ်မလားလို့ သွားစနည်းနာခဲ့တာ၊ ဟဲ ဟဲ”

“မင်းကွာ”

“ကျွန်တော့်ကို အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရအောင်ပြောပေး ပေတော့ ဦးမျိုးရေ၊ ဒါပဲ”

❀ အခန်း(၄) ❀

“ဒီနှစ်အတွင်း မင်းကိုကြည့်ရတာ ထူးဆန်းတာတွေများ
တယ် နေ့နိုင်”

“ဘာတွေလဲ”

“ခြေငြိမ်သွားတယ်”

“အရင်ကရော ခြေဆော့လို့လား”

“နားထောင် ... အိမ်ထောင်ပြုမယ့်အကြောင်းမပြော
တော့ဘူး”

“အင်း”

“ပြီးတော့ ပိုပြီးထူးဆန်းလျှို့ဝှက်တာကြီးတစ်ခုရှိသေး
တယ်”

“ရလဲ့ ... လုပ်စမ်းပါဦး”

“တိတ်တိတ်ကျိတ်ကျိတ်ကြံနေတာ တစ်ခုခုရှိကိုရှိရမယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား မောင်သိ”

“သေချာတယ် နေနိုင်၊ မင်းမှာ အကြံအစည်တစ်ခုခုရှိတာ သေချာတယ်”

“အဲဒါ ဘာလဲ”

“ဟာ ... လျှို့ဝှက်ကြံနေတဲ့ကိစ္စ ငါတို့ဘယ်လိုသိမှာလဲ”

“မင်းပြောတာနဲ့ ကိုစိုးရော၊ ကျော်မင်းပါ ငါ့ကို သူခိုးသူ ဝှက်ဖမ်းမလိုပုံစံနဲ့ကြည့်နေကြတယ်”

“အေးလေ၊ မင်းသတိထားနေနိုင်၊ ငါတို့မသိအောင် ကျိတ်ကြံတဲ့ကိစ္စ ပေါ်သွားလို့ကတော့ သေပြီသာမှတ်”

“ဟဲ ဟဲ၊ ကြိမ်းလိုက်ဝါးလိုက်ကြတာလည်း လွန်ရောပဲ၊ ဘာမှမဟုတ်တာမလုပ်ပါဘူးကွာ၊ ပျော်စရာကစားနည်းလေး တစ်ခု ကစားကြည့်မလို့ပါ၊ ကစားတာဆိုပေမယ့် ဒီကစားနည်း က ငါ့အတွက် ရှုံးလို့မဖြစ်တဲ့ကစားနည်းပဲ မောင်သိ”

“အဲဒါ ဘာလို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမပြောတာလဲ နေနိုင်”

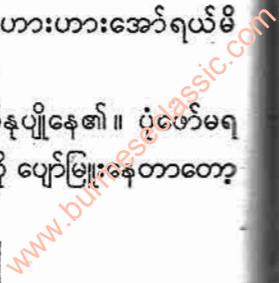
“ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်တောင် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေလို့ မင်းတို့ကိုပါ စိတ်ဝင်စားစေခဲ့တာ”

“ဟေ့ အေး၊ တို့တော့ စိတ်မဝင်စားပေါင်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ဇွဲသီဟအပြောကြောင့် သူ တဟားဟားအော်ရယ်မိ သည်။

သူ့နှလုံးသားက ခုမှ လတ်ဆတ်နုပျိုနေ၏။ ပုံဖော်မရ သော အနာဂါတ်ကို မျှော်တွေးရင်း အလိုလို ပျော်မြူးနေတာတော့

အမှန်ပင်။

“ရုံးပြန်မှဖြစ်မယ်၊ ဦးခင်မောင်နဲ့ ချိန်းထားသေးတယ်၊
ညနေကျမှ ကိုစိုးနဲ့ကျော်မင်းကိုခေါ်ပြီး စွယ်တော်ရိပ်မှာစောင့်”
သူ့မှာ လုပ်စရာရှိသေးသည်။ ဧည့်သည်နှင့်ချိန်းထားတာ
က ဒီလောက်ကြီးအရေးမကြီးပါ။ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုသာ
ဖြစ်၏။

ဟုတ်သည်။ သူ့မှာ ကုမ္ပဏီစီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်မဆိုင်
သော အထူးလုပ်စရာတွေရှိနေသည်။

ထိုခဏမှာပင် သူ့နှလုံးသွေးတို့သည် ဖလမ်းဖလမ်းဖြစ်၍
လာလေ၏။

❁ (အခန်း ၅) ❁

“ဒီမှာ မရွှေချော”

“ဘာလဲ’ ရှင် ကျွန်မကို မရွှေချောလို့မခေါ်နဲ့”

“နာမည်မသိမချင်းတော့ ဒီလိုခေါ်ရမှာပဲ၊ ကျွန်တော့်
နာမည် မော်ဖူးမောင်ပါ”

“ခစ် ... တော်တော်လူပါးဝတဲ့နာမည်ပါလား”

“ဘယ်ကလာ လူပါးဝတဲ့နာမည်ရမှာလဲ’ တော်တော် ခေ
ယယနိုင်တဲ့နာမည်ဗျ၊ မိန်းကလေးတွေက မော်ဖူးမောင်လို့ ခေါ်
တိုင်း ကျွန်တော်က အောက်(ထ်)တာလေ”

“ခစ်”

သူ့စကားကြောင့် သူ့နှလုံးသားရဲ့ရိုးရာလေးက ရယ်ပါ
သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် စကားစပြောဖြစ်သော်လည်း ကောင်

မလေးက မာနကြီးတစ်ခွဲသားနှင့်မနေပါ။ မာနမကြီးရုံမက ဘယ်
ဘဝကြည့်ကြည့် ဖလမ်းဖလမ်းနဲ့နေတာပါ။

“ဟေ့ကောင် တုတ်ကြီး”

အရေးကောင်းဒိန်းဒေါင်းဖျက်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုပြောတာ
ဖြစ်မည်။ အလုပ်သွားသော ဖြိုးမောင်နှင့်သားကြီးက သူ့ကို မြင်
သွားပြီး လှမ်းအော်၏။

“.....”

“ဟင်' ဘာတွေ တွတ်ပွတွတ်ပွပြောနေတာလဲ' ဟိုမှာ
အင်္ကျီတိုခေါ်နေတာထင်တယ်”

သူက ဖြိုးမောင်နှင့်သားကြီးကို ခပ်တိုးတိုးဆဲလိုက်တာ
ကောင်မလေးက သေချာမကြား၍ ပြန်မေးသည်။

“အလကားပါ မရွှေချောရယ်၊ အဲဒါ လူကောင်းသူကောင်း
တွေဟုတ်ဖူး၊ စောစောစီးစီး အရက်တိုက်ခိုင်းမလို့ အော်နေတာ၊
အဲဒါ မြန်မြန်လာ သူတို့နဲ့လွတ်အောင်သွားရအောင်”

သူက ညာတာပါတေးနဲ့ကောင်မလေးကို ပြောလိုက်၏။
သူတို့မပြေးရုံတမယ်လျှောက်တော့ သားကြီးနှင့်ဖြိုးမောင်က ပြေး
ပြီး လိုက်လာကြသည်။

“ဟေ့ကောင် တုတ်ကြီး၊ စောင့်ပါဦးကွ”

“ရဲဘော်တုတ်ကြီး၊ မပြေးနဲ့ ရပ်၊ မင်းတို့ကို ငါတို့ ဝိုင်း
မပြေး”

တကယ်လည်း ပြေး၍ မလွတ်တော့ပါ။ ကောင်မလေးကို
အားမရှိဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းမပြေးချင်သော
အခြေအနေအထားအဖြစ် အမိခံလိုက်ရ၏။

“မင်းတို့ကွာ”

“လုပ်မနေနဲ့ တုတ်ကြီး၊ မင်းပြောတော့ အလုပ်ရှာနေတာ

ဆို”

“ဟုတ်ပါ၊ သူ့အလုပ်က ဒါလား”

“ဟ’ ဒီကောင်တွေ စွတ်ပြောနေပြန်ပြီ၊ ငါ အခု အလုပ်

သွားနေတာကွ”

“ဟေ”

“အဟတ်”

သူလည်း တစ်ခါမှ မညာဖူးဘဲနဲ့ သူ့စကားကို သားကြီး
နှင့်ဖြိုးမောင်က ယုံပုံမရပါ။ အဲဒီအချိန် ကောင်မလေးက ...

“ကဲ ... နေခဲ့တော့ ကိုတုတ်ကြီးရေ ... ကျွန်မသွားပြီ”

ဒီလိုပြောပြီး သူ့ကို ထားသွားခဲ့ပါသည်။

❁ အခန်း(၆) ❁

“ကဲဟေ့ ... လူကမရောက်သေးဘူး၊ စားစရာတွေက
ဆင်သင့်ရောက်နေပြီ၊ ဒီနေ့လည်း ဘာမှမစားလာခဲ့ရဘူးမဟုတ်
ဖောင်းဖောင်း”

ရုံးထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ဇွန်တိုးက ဆီးကြိုပြောသည်။

တာက ...

“သူများသားသမီးတွေများ ကောင်းစားလိုက်တာ ကုမ္ပဏီ
တာကနဲ့ စားစရာသောက်စရာက အဆင်သင့်၊ ပန်းစည်းက
ဆင်သင့်”

“ဒါတင်ကလို့လား၊ အလုပ်ဝင်တာနဲ့ အခမဲ့သင်တန်းတွေ
အဆင်သင့်”

သင်းယုလှိုင်ကပါ ဝင်ပြောသည်။ အိန်းဆီက ...

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ဟန်ကိုယ်ဖို့လုပ်ပြီး ရယ်နေရသော်လည်း စားစရာတွေ ဘယ်သူပို့မှန်းမသိ။ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ မော်ဖူးမောင်ပဲဖြစ်နိုင် သည်။ သူနှင့်သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကုမ္ပဏီနားက လက်ဖက် ရည်ဆိုင် အရင်ရောက်နှင့်ပြီး ပို့ခိုင်းလိုက်တာနေမှာပေါ့။

“ပို့သူက ကတ်လေးပါထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ ဒီမှာ သင့်ကို ချစ်မြတ်နိုးလှစွာသော ... ဒေါ့ ဒေါ့ ဒေါ့ တဲ့”

လူလည်က သူ့နာမည်တော့ ဘယ်တော့မှမဖော်။ ဘာတုတ်ကြီးဆိုတာကိုများ သူ့ကိုယ်သူ မော်ဖူးမောင်ဆိုပါလား။

“ခစ်”

“ဟဲ့ ... သဘောတွေကျမနေနဲ့ စားမှာစား”

“နင့်တို့ရော စား”

“နင့်ကို စားစေချင်လို့ကျွေးတာ နင်ပဲစား”

“ငါတို့က အိမ်က စားခဲ့ပြီးပြီ”

“ဇွန်တိုး လာ၊ နည်းနည်းတော့စားရမယ်”

အိန်းဆီက တစ်ယောက်တည်းစားရမှာ ရှက်၍ ဇွန်တိုး ကို ဆွဲခေါ်သည်။ မန်နေဂျာက အခန်းထဲက ထွက်လာကာ သူတို့ ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ ဘာကို သဘောကျသလဲတော့မသိ။

ထိုအချိန်တွင် ရုံးထဲဝင်လာသူက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဇွန် ဦးနေနိုင်။ ယဉ်ကျေးမှုအရ ဦးတပ်ခေါ်ရပေမယ့် ရုပ်ရည်နဲ့ အသက်က ‘ဦး’တပ်ဖို့ အားနာစရာကောင်း၏။

“ဦးစောရေ၊ ဒီနေ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်လာလိမ့်မလားလာရင် သူ့ကိုခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်အခန်းတက်လာခဲ့ပါဦး”

“ကောင်းပြီ ကိုနေ၊ ကော်ဖီပို့လိုက်ရဦးမလား”

“တော်ပြီ ဦးစော၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့သောက်ခဲ့ပြီ”

ရေကြည့်လာသော နေနိုင်အကြည့်ကြောင့် ရှက်ရွံ့အနေ
ခတ်စွာ ခေါင်းငုံ့သွားရသူက အိနှင်းဆီ။ ရုံးရောက်ရောက်ချင်း
အစားစားနေတုန်း သူဌေးနှင့်တိုးတာ နှစ်ခါရှိပြီမဟုတ်လား။

“စားလေ ... ကိစ္စမရှိဘူး၊ စားပါ”

နေနိုင်၏ ပြုံးချိုသောစကားကို အိနှင်းဆီက ပြုံးသည်။
ချောမော၍ စမတ်ကျသော သူဌေးကို အားလုံးက ငေးမောနေကြ
၏။ တကယ်ဆို သူတို့သူဌေးဆိုသူကို မြင်ရတွေ့ရခဲ့လှသည်။
မြင်တိုင်းလည်း ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ကြရသည်။

“သဘောကောင်းတယ်နော်”

အပေါ်ထပ်ကို နေနိုင်တက်သွားတော့ အိနှင်းဆီက ပြော
သည်။ အိနှင်းဆီစိတ်ထဲ နေနိုင်မျက်လုံးတွေက ရင်းနှီးနွေးထွေး
လွန်းသည်ဟု ခံစားမိ၏။

သို့သော် ... အိနှင်းဆီက ထိုသူနှင့်ဘယ်တုန်းကမှ တွေ့
ဖူးဆုံဖူး၊ ရင်းနှီးခဲ့ဖူးခြင်းမရှိခဲ့တာတော့အသေအချာပင်ဖြစ်သည်။

❁ အခန်း (၇) ❁

ဧည့်ကြိုကောင်တာရှေ့တွင် ရပ်လာသော လူရိပ်ကြောင့် အိနှင်းဆီ မော့ကြည့်မိသည်။

“ဟင်”

နည်းနည်းတော့ အံ့ဩသွား၏။ ရုံးထဲမှာလည်း လူရှင်းနေသည်။ ထမင်းစားခန်းမှာ ထမင်းသွားစားနေကြသူ၊ အပြင်ထွက် Marketing ဆင်းသူ၊ ပစ္စည်းသွားပို့သူစသဖြင့် သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိနေကြသည်။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲရှင်”

ကိုယ်က သူ့လက်အောက်ဝန်ထမ်းဆိုတော့ စပြီး လောက ဝတ်ပြုလိုက်၏။ ကြည့်ရတာ အပြင်လှေကားက ဆင်းလာပြီး ရုံးရှေ့ဝင်ပေါက်က ဝင်လာပုံရသည်။

“သူများတွေ ထမင်းစားနေကြပြီ၊ မင်းကော မစားဘူး”

“ဟို ... တစ်လှည့်စီစားကြတာပါ”

“အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ဘာအခက်အခဲရှိ

“အို ... မရှိပါဘူးရှင်၊ အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်၊ အစစအရာရာကောင်းတဲ့ကုမ္ပဏီမို့ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ရှင်”

“ဒါနဲ့ မင်း အတွင်းရေးမှူးသင်တန်းတို့၊ Management သင်တန်းတို့ စိတ်ဝင်စားသလား”

အိနှင့်ဆီတစ်ချက် စဉ်းစားသည်။ ပြီးမှ ...

“အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်တစ်ခုလုပ်တာ ဝါသနာပါတာ၊ မပါတာတွေ မစဉ်းစားပါဘူး၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုင်တယ်ဆို ကျွန်မ ကြိုးစားလုပ်မှာပါ၊ ဒါပေမယ့်”

“အင်း ... ပြောပါဦး”

“အရမ်းတော်၊ အရမ်းကြိုးစားတဲ့ဝန်ထမ်းဖြစ်စေဦး လခလုပ်တဲ့အလုပ်က မချမ်းသာနိုင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အဲဒီအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်က အခြေအနေပေးတာနဲ့ စီးပွားရေးပဲလုပ်မှာ”

အိနှင့်ဆီစကားကြောင့် နေနိုင်က ပြုံးသည်။ ပြီးမှ ...

“မင်းက ချမ်းသာချင်တယ်ဆိုပါတော့”

“မချမ်းသာချင်သူ ဘယ်သူရှိပါ့မလဲရှင်၊ ကျွန်မက ချမ်းသာချင်တယ်ဆိုတာထက် ကိုယ့်ကြောင့် ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ မိဘအမွေကို ပြန်ရအောင် ကြိုးစားရဦးမှာ”

www.burmeseclassic.com

“ဪ ဪ ... ဒါဆို ကိုယ်တစ်ခုလောက် မေးခွဲ
မယ်၊ မိန်းမထုကို အထင်သေးလို့တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
မိန်းမတစ်ယောက်က ဘယ်လောက်ထိရှာနိုင်မှာလဲ’ ချမ်းသာနိုင်
မလား”

“ရှင်”

တကယ့်ကိုမသိလို့မေးတာလား၊ မတွေ့ဘူးလို့မေးတာ
ပဲလား။ ပါးစပ်ကတော့ အထင်သေးလို့မဟုတ်ပါဘူးဟု ကြိုတင်
ပြောထားသည်။

“ကိုယ့်ခွန်ကိုယ့်အားနဲ့ရှာပြီး ချမ်းသာကြီးပွားနေတဲ့မိန်း
တွေကို ကျွန်မ အများကြီးတွေ့ဖူးတယ်၊ ဦးလေးမတွေ့ဖူးရ
ကျွန်မ လက်ညှိုးထိုးပြမယ်”

“ဘာ’ ဦးလေး ဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ကို ဦးလေးတဲ့၊ ဟာ
ဟား ဟား ဟား”

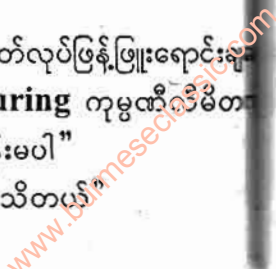
“ဟို ... ဘယ်လိုခေါ်ရမှန်းမသိလို့ပါရှင်”

ဒါတော့ ဟုတ်သည်။ သူနှင့်ဝန်ထမ်းတွေ တိုက်ရိုက်
တွေ့ဆက်ဆံတာမရှိ။ မန်နေဂျာကတစ်ဆင့် ညွှန်ကြားတာမျိုး
ရှိသည်။

“အင်းလေ၊ ထားပါ၊ ကဲ ... ပြောပါဦး၊ ကြီးပွားချမ်းသာ
နေတဲ့မိန်းမတွေ”

“ဆပ်ပြာဆီအမျိုးပေါင်းစုံ ထုတ်လုပ်ဖြန့်ဖြူးရောင်းချ
တဲ့ **Snow White Manufacturing** ကုမ္ပဏီလီမိတက်
ပိုင်ရှင်ဟာ အသက်ဆုံးဆယ်ကျော်မိန်းမပါ”

“အင်း ... အဲဒီကုမ္ပဏီ ကိုယ်သိတယ်”

“အောက်ခြေကလာပြီး ခု ကြီးပွားအောင်မြင်နေပြီလေ”
“ဪ”

“ပြီးတော့ Miss Clever Fashion”

“အင်း”

“အရမ်းကို အောင်မြင်ကြီးပွားနေပြီ၊ အရင်က ရိုးရိုးအပ်ချုပ်ဆိုင်လေးပါ၊ နောက် အများကြီးရှိပါသေးတယ်”

“အဟင်း ... ရှိပါတယ်၊ ကိုယ်က မင်းကို တမင်မေးတာပါ၊ မင်းက ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးမားမားရှိနေတာပဲ”

“ဒီလိုပါရှင်၊ ကျွန်မကလည်း ကြီးကျယ်စရာမရှိ ကြီးကျယ်ကြည့်တာပါ၊ အဟီး”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

နေနိုင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ ထမင်းစားပြီး၍ ထွက်လာကြသူတွေက ရယ်မောနေသော သူတို့ သူဌေးကိုတွေ့၍ အံ့သြငေးမောကြည့်ကြ၏။

နေနိုင်က အားလုံးကို ပြုံးပြကာ အပေါ်ထပ်ပြန်တက်သွားသည်။

“ဟဲ့ ... ထူးဆန်းလိုက်တာ”

“ငါက ဇွန်တိုးပြန်ရောက်ပြီး အိနှင့်ဆီနဲ့စကားပြောနေကြတယ်ထင်တာ”

“သူဌေးက ဘာတွေ သဘောကျသွားတာလဲ အိနှင့်ဆီ”

“သိချင် သွားမေးပေါ့”

“အံ့မယ်”

အိနှင့်ဆီက တမင်ပင် ကလိပေးလိုက်၏။ ကောင်မတော်

www.burmeseclassic.com

က နေရာတကာ လျှာရှည်ချင်သည်။ ဆရာလုပ်ချင်သည်။ သူများ
ဘဝကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ချင်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရုံးတွင်းကို လူတစ်ယောက်ဝင်လာ၏။ လုပ်
ငန်းလုပ်သော ကုမ္ပဏီထဲ လူဝင်လာတာ အဆန်းမဟုတ်ပါ။ ဆန်း
တာက ဝင်လာသောသူ ဖြစ်သည်။

“ဟင်”

“အဟဲ”

လူငယ်က ဟဲခနဲရယ်ပြသည်။ အိနင်းဆီက ...

“ဟဲ့ ... ရှင်တော်တော်အတင့်ရဲပါလား ဟင်”

“ဗျာ”

“ဒါတော့ ရှင် သိပ်လွန်လွန်းနေပြီ ကိုတုတ်ကြီး”

“ဗုဒ္ဓေါ”

❀ အခန်း (၈) ❀

မော်ဖူးမောင်က မန်နေဂျာကို မေးသည်။ သင်းယုလှိုင်က
“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ” မန်နေဂျာ မအားလို့ပါ။ ကျွန်မတို့နဲ့
ပြောလို့ရရင်ပြောပါ။”

“ဟဲ ဟဲ၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ပြောလို့ရမှတော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ပဲ
ချိန်းမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်က မန်နေဂျာနဲ့ချိန်းထားပြီးသားဗျ”

အိနင်းဆီက မော်ဖူးမောင်ကို အကဲခတ်သည်။ ကုမ္ပဏီ
အထိလိုက်လာပြီး တမင်တကာနှောင့်ယှက်သလား၊ ဘာလားပေါ့၊
မော်ဖူးမောင်က မန်နေဂျာကိုမေးတော့မှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့
သည်။

“သင်းယုလှိုင်ရေ ... ဦးစောဆီလွှတ်လိုက်ဟေ့”
မန်နေဂျာဦးစောက အခန်းဝမှ ခေါင်းပြုရင်း ခေါ်သည်။

ထိုအခါမှ အိနှင်းဆီနှင့် သင်းယုလှိုင်က တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်သည်။

သင်းယုလှိုင်က ...

“သွားလေ၊ အဲဒီအခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက်”

“လိုက်မပို့တော့ဘူးလား”

“ဟယ် ... ဒီလူ”

“ခစ်”

အိနှင်းဆီက မော်ဖူးမောင်နှင့်သင်းယုလှိုင်ကိုကြည့်ကာ
ခစ်ခနဲရယ်သည်။

သင်းယုလှိုင်က ...

“ဘယ်လိုလူတွေနဲ့လာတွေ့နေရသလဲမသိဘူး”

မော်ဖူးမောင်က ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ မန်နေဂျာ
အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

မန်နေဂျာက ...

“ထိုင်ကွာ ... မောင်ရင်လာမယ်ဆိုတာ သူဌေးက ပြော
ထားလို့စောင့်နေတာ အခု သူဌေး ထမင်းစားနေတယ်၊ ပြီးမှ သွား
တွေ့တာပေါ့”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ စောင့်ရမှာပေါ့”

မော်ဖူးမောင်က ဟိုဒီလိုက်ကြည့်ရင်း ...

“လုပ်ငန်းက တော်တော်ဖြစ်တာပဲဗျ”

“ခေတ်က ဒီလုပ်ငန်းတွေ တွင်ကျယ်တာကို မောင်ရင်ရဲ့”

မန်နေဂျာဦးစောက မေးတစ်ခွန်းဖြေတစ်ခွန်းပါပဲ။ တခြား
အပိုစကား ဘာမှမပြောမဆို မမေးမမြန်းပါ။

ခဏကြာတော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ဝင်လာပြီး -

“ဦးစော၊ သူဌေး ထမင်းစားပြီးသွားပြီ”

“အေး”

ဒါပဲပြောပြီး အပေါ်ထပ်ခေါ်၍ တက်လာခဲ့ကြသည်။ အပေါ်ထပ်သူဌေးဆိုသူ အခန်းရောက်၍ သူဌေးကို မြင်လိုက်ရမှ တအံ့တဩလက်ဖျားခါရတော့၏။

“အားပါး ... တော်တော်ဥပခိရုပ်ကောင်းတဲ့လူပဲ”

ရူပါနှင့်ပတ်သက်လျှင် ချူချာသော မော်ဖူးမောင်က သူဌေးဆိုသူကို စိတ်ထဲက ချီးကျူးလိုက်၏။

“ထိုင်ပါ၊ ဦးစောလည်း ထိုင်လေ”

လူက အသက်သုံးဆယ်စွန်းစလောက်ပဲရှိဦးမည်။ ဥစ္စာ၊ ပညာ၊ ရုပ်ရည် ပြည့်စုံလွန်း၍ သူ့ကောင်မလေးအတွက် စိတ်ပူ သွား၏။ ကောင်မလေးကရော မှုံ့နေအောင်ချောလှသူမဟုတ် လား။ ဟဲလေးသီချင်းစာသားလို “သူဌေးအကြိုက် မင်းရုပ်လေး ဟာ” ဆိုသလိုပဲ။

ဒီလိုစိတ်ပူစရာကိစ္စတွေ မတွေ့မိခင်မှာပင် မော်ဖူးမောင် တစ်ယောက် ကောင်မလေးနောက် အရိပ်လို လိုက်ပါရင်း ဤ ကုမ္ပဏီကို ရအောင်ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ခုလို စိတ်ပူစရာ တွေ လိုက်ရတော့ ...

“ကိုယ့်ညီနာမည်က မော်ဖူးမောင်နော်”

နေနိုင်အသံကြောင့် အတွေးစတွေ ပြတ်သွားရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးလုပ်ချင်သလဲ”

“သမ္မာအာဇီဝအလုပ်ဆို ဘာအလုပ်ဖြစ်ဖြစ်လုပ်ချင်ပါ တယ်”

“ဒီကုမ္ပဏီကလည်း သမ္မာအာဇီဝလုပ်ငန်းနဲ့ပဲရပ်တည် အသက်မွေးတာပါ”

အင်း။ ကိုယ့်ထက် ပိုရစ်တတ်သူထင်သည်။ မော်ဖူးမောင် ပြုံးမိ၏။

“ဘာတွေ တတ်သလဲ မော်ဖူးမောင်”

သူ နည်းနည်းစဉ်းစားလိုက်သည်။

ပြီးမှ ...

“အမှန်အတိုင်းဖြေရရင် ဘာမှမတတ်ဖူးဗျ၊ အဲ လုပ်မယ် ဆိုရင် ဘာမဆိုလုပ်တတ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို ... နားရှုပ်ကုန်ပြီ”

“ဪ ... ဒီလိုပါ၊ ဒီကုမ္ပဏီက အလုပ်တွေအားလုံး ကျွန်တော် လုပ်တတ်တာတစ်ခုမှ မရှိတာဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေ မယ့် ဘယ်သူမှ မွေးကတည်းကတတ်လာသူ မရှိဘူးမဟုတ်လား၊ သင်ယူလိုက်ရင် လုပ်တတ်သွားမှာကို ပြောတာပါ”

“ဝန်ထမ်းခန့်ဖို့လား ကိုနေ”

မန်နေဂျာက ဝင်မေးသည်။

“ဪ ... ဟုတ်တယ် ဦးစော၊ ခုနက သေချာရှင်းမပြုရ သေးဘူး၊ သူ့ကို ဒီမှာ အလုပ်တစ်နေရာခန့်ဖို့ပါ၊ အဲဒါ လိုအပ်တဲ့ နေရာ ကြည့်ပြီး စီစဉ်ပေးပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ ကိုနေ”

“မော်ဖူးမောင်က ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းပါတနာတစ်ယောက်

ရဲ့ ပတ်သက်ပတ်သက်ကြောင်းတွေဆိုပါတော့ ဦးစောရယ်၊ အဲဒါ နည်းနည်းဂရုစိုက်ပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ ကိုနေ”

“ဟာ ... ဂရုစိုက်စရာမလိုပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အဲသလိုအခွင့်အရေးမျိုးမလိုချင်ပါဘူး၊ အလုပ်ကို ကောင်းကောင်း လုပ်မယ်၊ ထိုက်သင့်တဲ့လုပ်အားခရမယ်၊ ဒါပါပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ခုလို ... ကိုယ့်ညီစိတ်ဓာတ်ကို သိရတော့ လေးစားပါတယ်”

“ကျွန်တော်ကလည်း အလုပ်ပေးတဲ့အတွက် အထူးကျေးဇူး တင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“မနက်ဖြန်အလုပ်စဆင်းမယ်မဟုတ်လား”

“ဆင်းမှာပါခင်ဗျာ”

“လောလောဆယ်တော့ ဘာရာထူးညာရာထူးသတ်မှတ် မပေးနိုင်သေးတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဟာ ... မလိုပါဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်တော် အဲသလောက်ထိ တွေးမထားပါဘူး”

“အခက်အခဲရှိရင်ပြောပါ၊ အကူအညီလိုရင်လည်း ဘာ အကူအညီလိုလိုပြောပါ၊ ကိုယ်လုပ်ပေးနိုင်တာဆို လုပ်ပေးပါ့မယ်”

ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွတကား။

လောကကြီးက ဒီလိုဆိုတော့လည်း မဆိုးပါ။ မချမ်းသာ ပေမယ့် ကိုယ်လုပ်ချင်တာ ... ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်နေရတာပဲ မဟုတ်လား။

အကောင်းတကာအကောင်းဆုံးက ကောင်မလေးအနား

မှာ တစ်နေ့ကုန်နေခွင့်ရခြင်းပင်။ ကောင်မလေးမျက်နှာလေးကို
နေ့စဉ် မော်ဖူးခွင့်ရပေတော့မည်။

ဪ ... နာမည်ကိုက မော်ဖူးမောင်ပဲဥစ္စာ။

❁ အခန်း (၉) ❁

“လာပြန်ပြီ နောက်တစ်ယောက်”

“ဘာလဲ ဦးစော”

“ဪ... ခုတလော ဘာမှမတတ်တဲ့သူတွေပဲ ကုမ္ပဏီ
ရောက်လာသလားလို့ပါ”

“ဟော့ဗျာ ဦးစော”

ဦးစောက စကားကို အမှတ်တမဲ့ပြောလိုက်မိပြီးမှ မျက်နှာ
အညိုသွား၏။ ပြီးမှ ...

“အင်း ... ခုတော့ အိန်းဆီလည်း အားကိုးရပါပြီ၊ ဟို
ဘာလေး မော်ဖူးမောင်ကသာ ဘယ်လိုလာမလဲမသိဘူး”

“စောင့်ကြည့်ပါဦးလေ၊ ခုမှ အစပဲရှိသေးတာ”

“ကိုနေပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ စမ်းကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

နေနိုင်က ဦးစောသဘောကို နားလည်ပါသည်။ ဦးစောက အလုပ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် လောဘကြီးပြီး တိကျပြတ်သားသူ ဖြစ်၏။

သို့သော် ... တစ်ပတ်မကြာပါ။ မော်ဖူးမောင်စီကို တွေ့မြင်လာကြသည်။

“ဒီကောင်လေး မဆိုးဘူး ကိုနေ၊ ဘာမှမတတ်ဘူးလိုလိုနဲ့ ပစ္စည်းသွားပို့ရင်လည်း ကားကို သူ့ဖာသာမောင်းသွားတယ်။ လာသမျှ **Customer** တွေအပ်တဲ့အလုပ်ကိုလည်း လိုချင်တဲ့ဆိုဒ်နဲ့ကုန်ကျမယ့် စက္ကူကအစ တွက်ပေးနိုင်တယ်”

“အင်း”

“ပြီးတော့ ဒီကောင်လေးရဲ့အားအသာဆုံးအချက်က မိတ်ဆွေပေါတာပဲ။ အလုပ်ဝင်တဲ့တစ်ပတ်အတွင်း သူ့မိတ်ဆွေတွေထဲက ကတ်တို့၊ ဘောက်ချာတို့လာအပ်တာ နှစ်ဦးသုံးဦးရှိပြီ”

“ဪ”

“ပြကွဒိန်ရာသီနီးပြီဆိုတော့ တချို့လုပ်ငန်းကြီးတွေက ပြကွဒိန်အပ်ကြလိမ့်မယ်။ ဦးစောတို့ကုမ္ပဏီရောက်လာဖို့ မော်ဖူးမောင်လျာထားတာတွေ တော်တော်များတယ်”

“အင်း”

နေနိုင်က ခပ်တွေတွေ စဉ်းစားသည်။ ပြီးမှ ...

“ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီ **Customer** တွေတိုးတာ ဝမ်းသာစရာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ... ဦးစော အဲ့ဒီကောင်လေးကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“အချိန်တိုလေးအတွင်း ဦးစောအမြင်ပြောရရင်တော့

ဦးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုကို သူ့သာ စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်ရင် အောင်မြင်
ကြီးပွားမယ့်သူမျိုးပဲ”

“မော်ဖူးမောင်ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲလို့
ထင်တယ်”

“ဘယ်လိုတစ်ခုခုလဲ”

“နောက်ကွယ်မှာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်
တယ်”

“ဒါဆို သူ့ကို အလုပ်ပေးဖို့ပြောတဲ့ ကိုနေ့မိတ်ဆွေဆီ
နည်းနည်းပါးပါး မေးမြန်းတီးခေါက်ကြည့်ပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သေချာမေးမြန်းကြည့်ရမယ်၊ ဦးစောလည်း
စရာစိုက်စောင့်ကြည့်”

နေနိုင်ရင်ထဲ တစ်ခုခုကို ဘဝင်မကျသလို ဖြစ်နေသည်။

စိုးရိမ်သောကနှင့်ပူပန်မှုလေးလည်းဖြစ်ပေါ်နေသည်။

သူ့ရင်ထဲ အမြစ်တွယ်နေသော စွဲလမ်းမှုလေးတစ်ခုက
ဆိုသို့သော စိုးရိမ်သောကနှင့်ပူပန်မှုကို အားပေးအားမြှောက်ပြု
သေ၏။

အခန်း (၁၀)

“ဒီမှာ ... ရှင် ပိုက်ဆံတွေ သိပ်ပေါနေသလား ဖူးမောင်”

“ဗျာ”

“ရှင် အူကြောင်ကြောင်လုပ်မနေနဲ့နော်၊ ကျွန်မရဲ့ နေရေး၊ စားရေး၊ သောက်ရေးကို ရှင်က ဘာလို့စီမံပေးနေရတာလဲ”

“ဗျာ”

မော်ဖူးမောင်နှင့်အိနှင်းဆီအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ဇွန်တိုးက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။ ဒီပြဿနာက တစ်နေ့လည်းမဟုတ်၊ တစ်ရက်လည်းမဟုတ်။

ဒီကုမ္ပဏီကို မော်ဖူးမောင်ရောက်မလာခင်ကတည်းက အချိန်တန် ပန်းစည်းလေးရောက်လာလိုက်၊ မနက်ခင်းလက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်လေးရောက်လာလိုက်၊ ထမင်းစားချိန် ထမင်းရောက်

ဘာလိုက်နှင့်အချိန်ကိုမှန်နေ၏။

ယခု ကုမ္ပဏီကို မော်ဖူးမောင်ရောက်လာတော့မှ ရန်တွေ့

သို့ရသွားသည်။

“အိ ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ကြည့် ... ဝန်မခံဘဲ အဲသလို မသိသလိုလုပ်တာကို

သဲယားတာ”

တစ်ခုခုတော့မှားနေတာ သေချာပြီ။ အိနှင်းဆီထံပါး

ဆင်သင့်ရောက်ရောက်လာတဲ့ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တွေက သူ့

ပိုက်ဆံနှင့်သူ မှာစားနေတာမဟုတ်ဖူးလား။

“နို့ ... နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော် ပိုးနေတဲ့ကောင်မလေးကို

အချိန်နဲ့အချိန် မျက်နှာလုပ်အမှတ်ယူကျွေးမွေးနိုင်တာ ဂုဏ်ယူရမှာ

ဆို၊ ဘာလို့ ကျွန်တော်က ငြင်းရမှာတုန်း”

မော်ဖူးမောင်စကားကြောင့် အိနှင်းဆီ တစ်ချက်တွေသွား

ပြီး ဇွန်တိုးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဇွန်တိုးက ...

“အဲဒါ ကိုတုတ်ကြီးရဲ့စတိုင်လ်တစ်မျိုး မဟုတ်လား”

“ဗျာ”

မော်ဖူးမောင်က အိနှင်းဆီကို တစ်ခုတော့ ကျေးဇူးတင်

သည်။ သူများတွေအားလုံး သူ့ကို တုတ်ကြီးဟုသာ ခေါ်ကြသော်

လည်း အိနှင်းဆီက ဖူးမောင်ဟုခေါ်၏။ ချစ်ဖို့ကောင်းလေစွ

ဘာကား။

“ကြားမှာ တစ်ယောက်ယောက်တော့ရှိရမယ်ဗျ”

“ဟင်' ဘာလဲ”

“ဘယ်သူရှိတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ထားပါလေ၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ အိက ထမင်းဘူး ဘာလို့ထည့်မလာတာလဲ”

“ဪ ... ဇွန်တိုးလို ထမင်းဘူးအရံသင့်ထည့်ပေးမယ့် အမေမှ မရှိတာ”

“အိဗာသာ ချက်ပြီးထည့်ခဲ့ပေါ့”

“အချိန်မပေးနိုင်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မမှာ တခြားလုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ့်မိုက်ကို ထမင်းလေးတော့ ပုံမှန်ကျွေးရမှာပေါ့”

“ထမင်းမစားဘဲ အသက်ရှင်အားရှိတဲ့နိုင်ငံတွေ အများကြီးပါ၊ ရှင်လိုက်ပူမနေပါနဲ့”

“ဪ ... ကိုယ်ပိုးနေတဲ့မိန်းကလေး”

“တော်ပါတော့ ... ရှင် လူရှေ့သူရှေ့ ဒီပိုးတာကြီး ထည့် ပြောမနေပါနဲ့ ... ဟွန်း”

“ခစ်”

ဇွန်တိုးက ရယ်သည်။

“ဒါဆို နှစ်ယောက်ထဲကျမှပဲပြောတော့မယ်ဗျာ”

“သေလိုက်”

❀ အခန်း (၁၁) ❀

“ကားပေါ်တက် အိနှင်းဆီ”

“ရှင်”

အိနှင်းဆီနဘေးကို မတ်တူးရွှေငါးလေးတစ်စီး ထိုးရပ်
သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ နေနိုင်။

“ကားပေါ်တက်ဆိုတာနဲ့ လန့်မသွားပါနဲ့ ... ရုံးကိုသွားမှာ
လမ်းကြုံနေလို့ခေါ်တာ”

“အဲ ... ဟို ... ဟို”

သူက လမ်းကြုံလို့ခေါ်တာဆိုပေမယ့် ကိုယ်က ဘယ်လို
သွပ်လိုက်ရဲ့ပါ့မည်နည်း။ လူဆိုတာ ဒူးနေရာဒူး၊ တော်နေရာတော်
ဘုတ်လား။ ကိုယ်က မိန်းကလေး။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က
ပေးသည်။

“ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ စဉ်းစားမပေါနဲ့ အိနှင့်ဆီ၊ ရုံးမရောက်ခင် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်နား ချထားပေးခဲ့ပါ့မယ်”

ခက်လိုက်တာ။ ဘာဆက်ပြောရပါ့မလဲ။

“အိနှင့်ဆီ”

“ဟုတ်”

ပစ်ပစ်ခါခါငြင်းလိုက်လို့လည်းမကောင်းပေ။ သူလည်းလူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပေပဲ။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့အဖြစ်အပျက်ကို အစအဆုံးမြင်သူတစ်ယောက် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိနေသည်။ ထိုသူက အချိန်မီကလေး ရုတ်ဆို မိုးပေါ်ကကျလာသလို ကားအနီးရောက်လာ၏။

“ဟေ့ အိ၊ ဘာလုပ် ... ဟင် ... **Boss**”

မော်ဖူးမောင်က အိနှင့်ဆီကို အရင်မြင်၍ နှုတ်ဆက်သလို ဟန်ဆောင်ရင်း ပြီးမှ နေနိုင်ကိုမြင်သလို တအံ့တဩနှုတ်ဆက်သည်။

“ဟို ... ကျွန်တော်က ရုံးက ဝန်ထမ်းချင်း ဘာများဖြင့် သလဲ ကူညီမလို့ပါ”

“ကိုယ်က ဒီနားမှာ အိနှင့်ဆီကိုတွေ့ပြီး လမ်းကြုံတင် သွားမလို့ ပြောနေတာ ... ကိုယ့်ညီလည်း အတော်ပဲပေါ့၊ ညီထံလိုက်ခဲ့”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ အစ်ကို၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီလိုသွားရတာပဲကြိုက်တယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟို ... ကျွန်မလည်း ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ”

“ကောင်းပြီ အိနှင်းဆီ၊ သူငယ်ချင်းနဲ့ပဲသွားလိုက်ပါ”

နေနိုင်က ဒါပဲပြောပြီး ကားကို မောင်းထွက်သွားသည်။
အိနှင်းဆီက ခပ်တွေတွေဖြစ်ကျန်ခဲ့ပြီး မော်ဖူးမောင်က လက်ဝါး
နှစ်ဖက်ဖြန့်၊ ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်၏။

“ဒီအကွက်တွေက ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာပဲရှိတာ ဘယ်သူဌေး
မျိုးက သူတို့ကားပေါ် အလုပ်သမားကို လမ်းကြိုတင်ခေါ်မလဲ’
ဒါ မရိုးသားဘူး ...ဟင်း”

“အောင်မာ ... ရှင်ကရော ရိုးသားလို့လား’ ရှင် ပိုဆိုး
သေးတယ်”

“ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ ကျွန်တော်က လက်သီးပုံးမသုံးဘူးဗျ၊
ကြောက်စရာမကောင်းဘူး၊ လက်သီးပုံးကသာ ကြောက်စရာ
ကောင်းတာ”

“တော်ပါ၊ ပင်လယ်ဝါနဲ့ပင်လယ်နီ အတူတူပါပဲ”

“ဘာလဲ’ ယောက်ျားတွေကို မာယာများတယ်လို့ ဆိုချင်
တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အမ်”

အခန်း (၁၂)

“ဘာ’ မင်းချစ်သူကောင်မလေးကြောင့် ရင်ပူနေရတယ် ဟုတ်လား နေနိုင်”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

သူ့စကားကြောင့် စိုးလင်းဦးနှင့်ကျော်မင်းက ဝါးလုံးကွဲ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ဒီကောင်တွေက ဒီလိုပဲ။ မိန်းမလေးတစ် ယောက်ရထားပြီး မာန်တက်နေကြသူတွေ။ သူ့ကိုဆို သိပ်အထင် သေးကြတာ။

“အေးပါ၊ ရယ်ပါ၊ ငါ မင်းတို့ကို အကောင်လိုက်ပြုမှ ရင်သပ်ရှုမောမအံ့သြကြနဲ့၊ ငါ့ကောင်မလေးက မင်းတို့မိန်းမတွေ လို ခုနစ်အိုရှစ်အိုပုံဆိုးပန်းဆိုးအဘွားကြီးမဟုတ်ဖူး၊ နုနုငယ်ငယ် အလန်းလေး”

“လုပ်နေ၊ အသက်ပြည့်ရဲ့လား”

“ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦး နေနိုင်ရာ”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ မထူးပါဘူး၊ ပြောပြ
တော့မယ်၊ ငါက မောင်သီပါစုံမှပြောခလို့ ခု မင်းတို့က ဟားနေ
တော့ ပြောမယ်”

“လုပ်စမ်းပါဦး”

“ပုံပြင်လား”

ဒါတောင် စိုးလင်းဦးနှင့်ကျော်မင်းက လှောင်သလို လုပ်
နေကြသေး၏။ သူက ...

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်လောက်ကတည်းက ငါ့မှာ
ချစ်သူရှိနေခဲ့တယ်”

“ဟေ”

“အဟုတ်”

“ငါ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုပြီး မိန်းကလေးတွေ တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက်တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်တိုးမကျဘဲ
အမြဲတစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစားရတယ်၊ အဲ့ဒါ အချစ်ပဲပေါ့”

“ဪ”

“အဲဒါ ငါတို့တောင်မသိဘဲ ဘယ်လိုချစ်သူရှိသွားတာလဲ”

“အဟဲ ... ငါ့ဖာသာ တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေခဲ့တာပေါ့”

“သေဟ”

“မင့်အတွက် တစ်ဖက်သတ်ပဲချစ်စရာလား၊ မင်းမှာ
အငြင်းခံရမယ့်အရည်အချင်းမှ မရှိတာ”

“မဟုတ်ဖူး၊ သူ့ကို ငါ နှစ်နှစ်လုံးလုံးလိုက်ရှာနေခဲ့တာ

ပြန်တွေ့တာ မကြာသေးဘူး”

“ဟ ... မကြာသေးလည်း အပြန်အလှန်ချစ်သူဖြစ်
သင့်ပြီပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခုထိ ငါတို့တောင်မသိတာလဲ”

“ဟော ... ဟိုမှာ မောင်သီလာပြီ၊ အတော်ပဲ မင်းတို့ကို
ငါ ဒီအကြောင်းတွေ အစအဆုံးပြောပြမယ်”

“ဘာအကြောင်းတွေလဲကွ”

မောင်သီက မထိုင်ရသေးခင် လှမ်းမေးသည်။

“လာပါလေ၊ အရင်ထိုင်စမ်းပါဦး”

ဤသို့ဖြင့် သူက သူ့နှလုံးသားရေးရာကဏ္ဍကို သူငယ်
ချင်းများထံ လှစ်ဟပြသခဲ့သည်။

ဪ ... အချစ်သည် တစ်ခါတရံ၌။

❁ အခန်း (၁၃) ❁

သူ့နှလုံးသားစစ်တလင်းမှာ ပြိုင်ဖက်ရှိနေပြီဆိုတာ မော်ဖူးမောင်သိလိုက်ရသည်။ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိမှတော့ ကိုယ်လိုသူလိုပြိုင်ဖက်တွေရှိမှာကို သိထားပြီးသားပင်။

သို့သော် ... ယခုတွေ့လိုက်ရသောပြိုင်ဖက်က မော်ဖူးမောင်အတွက် စိုးရိမ်စရာကောင်းလှ၏။ အင်မတန်အရည်အချင်းပြည့်ဝ၍ ရှားပါးသောပြိုင်ဖက်ဖြစ်သည်။

အိနှင်းဆီကို ပန်းတော်ဆက်၊ စားတော်ဆက်အချိန်မှန်လုပ်နေသူကို မော်ဖူးမောင် ခြေရာခံမိပြီ။ ဘယ်သူဆိုတာ သိပြီးပြီ။ သူ့လို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းချစ်ခွင့်မပန်ဘဲ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် နောက်ကွယ်ကနေ ပံ့ပိုးနေမှန်းတော့ မသိ။

အင်းလေ။ ပေါ်တင်ပံ့ပိုးတော့ရော ဘယ်မိန်းကလေးက

လက်ခံပါမည်နည်း။ ဒီကိစ္စ မော်ဖူးမောင်သိနေတာ အိနှင်းဆီကို မပြောပါ။ အိနှင်းဆီကလည်း မော်ဖူးမောင်ကိုပဲ ထင်နေသည်။ ဒါကို သူက အသာလေး မှိန်းနေခဲ့၏။

ဒါကိုပဲ အိနှင်းဆီက ...

“ဒီမှာ ဖူးမောင်”

“အင်း”

“ရှင် ဒီလိုပိုးကြေးပန်းကြေးတွေ ပေးနေ၊ ကျွေးနေလို့လည်း ကျွန်မက ပြန်ချစ်ချင်မှချစ်မှာ၊ ဘာမှမပေးမကျွေးလည်း ချစ်မိချင်ချစ်မိမှာပဲ”

“ပြန်ချစ်တာတွေ မချစ်တာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ အိရယ်၊ ကျွန်တော်က အိကို တရားဝင်ရည်းစားစကားမပြောရသေးပါဘူး”

“ရှင် ဟာ လေ”

“ကျွန်တော့်ဘဝ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့အသက်မက ချစ်ခင်မြတ်နိုးရတဲ့ချစ်သူကို ဘယ်လိုချစ်ခွင့်ပန်ရက်မှာလဲဗျာ၊ ဘဝအခြေအနေတိုးတက်လာမှပဲ”

“အဲမယ် ... ရှင်တိုးတက်တဲ့အထိ ကျွန်မကစောင့်နေရဦးမယ်၊ ရှင်ဟာလေ အတော့်ကို လူပါးဝတယ် သိလား ဖူးမောင်၊ ဟွန့် ဒီမယ်”

“ပြော”

“ရှင် အပိုတွေမလုပ်ရင် ကောင်းမယ်၊ အစားအသောက်လွှင့်ပစ်ရလည်းအခက်၊ စားရတာလည်း မျိုမကျ၊ သူများကိုကျွန်ုပ်ပစ်လိုက်ရအောင်ကလည်း မဟုတ်”

“ခက်တာပဲဗျာ”

“ခက်မနေနဲ့၊ အကောင်းပြောတာ၊ ရှင်က အရည်အချင်း နှိုပြီး တော်တယ်၊ စိတ်ရင်းရိုးသားဖြူစင်တာလည်း ကျွန်မသိတယ်၊ တစ်ချိန်ချိန် ကျွန်မအိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင် ရှင့်ကို ဦးစားပေး စဉ်းစားတဲ့စာရင်းထဲထည့်မှာပါ ဖူးမောင်”

“ခုထဲက စဉ်းစားထားပေါ့ဗျာ၊ ဒူးလောက်တင်မှ ရင် လောက်ကျတာ”

“ရှင်ဟာလေ၊ တော်တော်တရားကျဖို့ကောင်းတယ် သိလား ဖူးမောင်၊ ချစ်ခွင့်မပန်သေးလို့သာ တော်တော့တယ် ဟွန်း”

“ဒါကတော့ဗျာ ... ချစ်တာကိုး ... အဲ”

မော်ဖူးမောင်ဆိုတာ အဲသလိုလူစားမျိုး။ အကြောင်းမသိ ရင် တကယ့်ကို ရိုက်ပေါက်ပါပဲ။

အကြောင်းသိတော့လည်း ရိုက်ပေါက်ပါပဲလေ။

❁ အခန်း (၁၄) ❁

“အိနှင်းဆီကို သူဌေးရဲ့ **Secretary** ခန့်လိုက်ပြီတဲ့”
အဲဒီသတင်းက တစ်မနက်လုံး ရုံးမှာ ပျံ့နေ၏။ တိုးတိုး
တစ်မျိုး၊ ကျယ်ကျယ်တစ်ဖုံပြောကြသည်။ ဒီထက်ပိုသေချာသိချင်
သူက မန်နေဂျာထွက်လာချိန်မေးသည်။

“အဲဒီသတင်းအမှန်ပဲလား ဦးစော”

“အမှန်ပဲ၊ နေ့လည်အစည်းအဝေးကျရင် တရားဝင်ကြေ
ငြာမယ်၊ သူဌေးမှာ **Secretary** တစ်ယောက်ရှိသင့်တာကြာပြီ၊
အိနှင်းဆီက အရည်အချင်းပြည့်မှီတယ်”

ဦးစောက လူတစ်ယောက်ကို တော်ရုံတန်ရုံ ချီးကျူး၏။
တကယ်လည်း အိနှင်းဆီက ထက်မြက်ပါသည်။

“ကောင်မလေးက သာမန်မိန်းကလေးမဟုတ်ဖူး၊ ထက်

“တခြားမြက်နဲ့အစွမ်းအစရှိတယ်”

ဒါလည်း ဟုတ်သည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်ကတည်းက သူ့ဝင်သော သင်းယုလှိုင်၊ ဇွန်တိုးတို့ထက် နှစ်လသုံးလမှ သီလိပ်စာစသင်သော အိန်းဆီက အရေးအပြော ပိုကောင်းပြီး ပြုတ်၏။ အာရုံစူးစိုက်မှုနှင့် လေ့လာအား ကောင်းသည်။ လုပ်ငန်း ပိုထွက်ကျော်မြင်သည်။ ဖြေရှင်းစရာ ကိစ္စမျိုးကြုံလျှင် မန်နေဂျာ ပို သူဌေးတို့အထိ မရောက်ဘဲ သူ့ဖာသာ ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းသည်။ တခြား အားသာချက်တွေလည်း ရှိပါသေး၏။

“ဟဲ့ ... အဲသလိုပြောကြေးဆို တုတ်ကြီးကျ ဘယ်လိုလုပ် သဲ' ဘက်စုံတော်တာပဲ”

ဒီစကားကို သီတာက ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

သင်းယုလှိုင်က ...

“အေးလေ၊ တုတ်ကြီးကိုလည်း ရာထူးတိုးပေးသင့်တာ သါ။ ယောက်ျားလေးအချင်းချင်းမို့ **Secretary** ခန့်ဖို့အသည်း သားတယ်ဆိုလည်း၊ ဒုမန်နေဂျာလောက်တော့ ပေးသင့်တယ်”

“ဒါတော့ သူဌေးကို အထင်မလွဲကြပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ သိလိုပါ၊ သူဌေးက ကျွန်တော့်ကို ရာထူးပေးတယ်၊ ကျွန်တော် သူချင်လို့ မယူတာ”

“ဗုဒ္ဓေါ”

“ရှုံးနေလို့လား”

ကျန်တဲ့လူတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောဝိုင်း သေန်ကြပေမယ့် အိန်းဆီကတော့ ဘာမှ မပြောပေ။

“တစ်ခါတလေ ... အဲဒီတုတ်ကြီးကလည်း တန်ဖိုးပဲ”

“ဟုတ်ပါ။ သူနဲ့အိနှိုင်းဆီနဲ့လိုက်တယ်။ ဘယ်လိုလူစားနဲ့
တွေ့မှန်းမသိဘူး။ အကျင့်တွေက မာကျောပြင်းထန်တယ်”

“အဟဲ ... လူဆိုတာ မွေးကတည်းက သူ့အကြောင်းနဲ့
ပါလာကြပြီးသားဗျ”

“ကဲပါ။ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ့အသာထား။ ကျွန်မတို့သူ့
လူပျိုကြီးက ရိုးမှရိုးရဲ့လား။ အိနှိုင်းဆီကို သဘောကျနေတယ်
သိတာထင်တယ်”

သိတာက တိုးတိုးလေးပြောသည်။

“ယုလည်း ထင်တယ်။ ဒီပြိုင်ဖက်နဲ့သာဆို ကိုတုတ်ကြီး
တော့ နားထားပဲ”

“ကာယကံရှင်သဘောလည်း မေးပါဦးလေ။ ကျွန်တော်
အပေါ် အလေးသာချင်သာနေမှာပေါ့”

“ဟွန်း”

မော်ဖူးမောင်စကားကြောင့် အိနှိုင်းဆီက မျက်စောင်းထွက်
သည်။ ဇွန်တိုးက တခစ်ခစ်ရယ်မောလျက် ...

“ရှင်က နာမည်နဲ့တင် ရှုံးနေပြီ။ ဘယ်နှယ်တုတ်ကြီးတဲ့
ခစ် ခစ်”

“ဟာဗျာ၊ ဒါတော့ လူတိုင်းမှာ **nickname** ရှိကြတာပဲ
အိနှိုင်းဆီဆိုလည်း ဖောင်းဖောင်းတဲ့”

“ဒါက မျက်နှာဖောင်းဖောင်းလေးမို့ ချစ်စနိုးခေါ်တာ
နားထောင်ကောင်းတယ်။ ရှင့်တုတ်ကြီးက ဘာကြီးလဲ”

“ကျွန်တော့်လည်း ကျွန်တော့်အဖေက ချစ်စနိုးခေါ်ခဲ့တာ
ပဲလေ”

“အင်းလေ၊ ဘာလို့ အဲသလိုခေါ်တာလဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုတုတ်ကြီး၊ အဲဒီအကြောင်းပြောပြပါဦး”

“ခင်ဗျားတို့ဗျာ မိန်းကလေး ဘာဖြစ်ပြီ”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒါဆိုလည်း ပြောပြရတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်အဖေက ကျွန်တော် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကျွန်တော့်လက်မောင်းလေးကို ကိုင်ပြီး တုတ်တုတ်ကြီးကြီးလေးမို့”

“တုတ်ကြီးလို့ခေါ်ခဲ့တာလား”

“လုံးဝမဟုတ်ဖူး၊ အဲဒါကြောင့် အဲသလိုခေါ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ တခြားဟာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ တော်ပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့က နည်းနည်းမှ အကျင့်မကောင်းဘူး၊ လက်ဖက်ရည်နဲ့မုန့်ကျွေးရင် တုတ်ကြီးလို့မခေါ်ဘူးဆိုပြီး”

“အံ့မယ် ... တစ်ခါတလေ ကျွန်မတို့ကျွေးရတာလေးကို အသံထွက်ညည်းနေတယ်”

“ဟုတ်ပါ၊ ဖောင်းဖောင်းဆို အကောင်းစားအစားတွေ နေ့တိုင်းပဲ ကျွေးနေပြီးတော့”

“အဲဒါ ကျွန်တော်မဟုတ် ... ထားပါဗျာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ကောင်းတွေကလည်း ဟိုရောက်ဒီရောက် ဘယ်တွေရောက်ကုန်ပြီလဲ”

“ဘယ်ရောက်ရောက် အဓိကပြောချင်တာတော့ သူဌေးက ဖောင်းဖောင်းကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာပဲ”

ဇွန်တိုးက လေသံကိုနိမ့်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

မော်ဖူးမောင်က ...

“အင်းလေ ... ကျွန်တော်တောင် စိတ်ဝင်စားတာ သူလည်း
ယောက်ျားပဲ၊ စိတ်ဝင်စား ... အား လား လား”

သူ့စကားမဆုံးခင် အိနင်းဆီ ဆွဲဆိတ်တာကို ခံလိုက်ရင်
“လူရှေ့သူရှေ့ အဲဒီစကားပြောရတာ သိပ်အာတွေ့
တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါတော့ အိပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ”

“အို ... သွား၊ ဘာမှ ကျွန်မကို စဉ်းစားခိုင်းမနေနဲ့ ရှင်
ခပ်ဝေးဝေးနေတာပဲကောင်းတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး အားလုံးက ရယ်ကြသည်။

“ခုတော့ ... ဒီစကားပြောပြီပေါ့၊ သူဌေးနဲ့နီးနီးနေရတော့
မှာဆိုတော့”

“ဘာလဲ” ရှင်က ယောက်ျားချင်း မနာလိုဖြစ်နေတယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ ခင်ဗျားလေးက ဇွန်တိုး၊ သီတာတို့နဲ့ပလူးနေရင်
တော့ ကျွန်တော်က မနာလိုဖြစ်ပါ့မလားဗျ ... ဟင်း”

❁ အခန်း (၁၅) ❁

အိနှင်းဆီလို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်အဖို့ ချစ်သူတွေ
ချင်သူတွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ၏။ အနေနီးလို့၊ လမ်းကြိုလို၊
အရမ်းချစ်စရာကောင်းလို့ စသဖြင့် နည်းမျိုးစုံ ချည်းကပ်သူတွေ
များမှများပါပဲ။

အားလုံးထဲတွင် နေနိုင်နှင့်မော်ဖူးမောင်သည် အိနှင်းဆီ
ကို အကူအညီပေးဆုံး ယောက်ျားနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မော်ဖူး
မောင်မှာ တွေ့စကတည်းက အရိပ်လိုတကောက်ကောက်လိုက်ပြီး
အနားမှာ အတူရှိချိန်များတွင် စိတ်အနှောင့်အယှက်၊ လူအနှောင့်
အယှက် လုံးဝ မပေးပါ။

ရုံးမှာဆိုလည်း အစစအဖေးမကူညီသူက မော်ဖူးမောင်၊
အားလပ်ရက်များတွင် အိနှင်းဆီအိမ်မှာ လျှပ်စစ်မီးဖိုပြင်ပေးတာ၊

မီးလုံးကျွမ်း၍ လဲပေးတာ၊ အဝတ်လှန်းစင်ကျိုးတာ၊ ရေတိုင်ထိ ပေါက်တာကအစ ပြင်ပေးသည်။ ကုမ္ပဏီနှင့်ဆိုင်သော လုပ်စရာ ကိစ္စများဆိုလျှင်လည်း မော်ဖူးမောင်ကူညီသည်။

မော်ဖူးမောင်သည် သူငယ်ချင်းဆိုလည်း သူငယ်ချင်း ကောင်းပီသပြီး၊ ရည်းစားဆိုလည်း ရည်းစားကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

နေနိုင်ကျ ဒီလိုမဟုတ်။ အစ်ကိုကြီးလိုကောင်းသည်။ သူ့ဘဝလမ်းကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းလျှောက်နိုင်ရန် ကူညီ သည်။ ဖေးမနားလည်သည်။ ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့်ဆက်ဆံသည်။ ဝိုင်း ဝိုင်းလည်ချည်းကပ်သူတွေကြား နေနိုင် ပါ။ မပါဆိုတာ အိနှင့်ဆီ သေချာမပြောတတ်ပါ။ သို့သော် နေနိုင်သည် မိတ်ဆွေဆိုလျှင် မိတ်ဆွေကောင်း၊ အလုပ်ရှင်ဆိုလျှင်လည်း အလုပ်ရှင်ကောင်းဖြစ် ဖြစ်၏။

“ဆရာ၊ ကျွန်မအပေါ် ဒီလောက်မကောင်းပါနဲ့၊ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပြောရရင် ကျွန်မက ဒီမှာ အခိုက်တန်ပဲ နားခိုတာပါ။”

အိနှင့်ဆီက မကွယ်ဝှက်မထိန်ချန် ဖြောင်ပဲဖွင့်ပြောခဲ့ သည်။ နေနိုင်က ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ...

“ဒါပေါ့၊ လူဆိုတာ တစ်နေရာတည်း ရပ်တန့်နေလို့ ဘယ် ဖြစ်မှာလဲ၊ ဒီထက်တိုးတက်လမ်းကို ရှာရမှာပေါ့၊ ကိုယ်က မင်း အပေါ်ကောင်းတယ်ဆိုတာမျိုးက လူတိုင်းအပေါ်ကောင်းလို့ရတာ မှမဟုတ်တာ၊ တချို့က ဘဝကိုရောက်တဲ့နေရာ ရပ်နေကြတယ်၊ တိုးတက်ကြိုးစားချင်စိတ်မရှိကြဘူး၊ အဲသလိုလူမျိုးသွားကောင်း လို့ အပိုပဲပေါ့။”

ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ခက်တာက အကြွေခွဲတွေအားလုံး

သွင် ကျေးဇူးကြွေးကဆပ်ရခက်ပါသည်။ ဒါကိုတော့ အိနှင်းဆီ
ကြောက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်
သုပ်နေသရွေ့တော့ ကျွန်မ အကောင်းဆုံးကြိုးစားအလုပ်လုပ်သွား
ဦးမယ်”

“အားနာတာတွေ၊ သူများပြောမှာ စိုးတာတွေ ခေါင်းထဲ
ထိပ်ထည့်နဲ့၊ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ အကောင်းဆုံးလုပ်သွား အိနှင်း
ဆီ၊ မင်းနဲ့မော်ဖူးမောင်က လူတော်တွေပါ၊ ကိုယ့်ရဲ့ကုမ္ပဏီကို
ဆုတ်လာတာလည်း အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့အခိုက်အတန့်ရောက်
တာကြတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိသားပဲ”

အဲသလိုဆိုတော့လည်း အိနှင်းဆီ မျက်နှာပူသည်။ နေနိုင်
ချက်နာကြည့်ရတာ ပကတိအေးဆေးတည်ငြိမ်လှသည်။ သို့သော်
ချက်ဝန်းတစ်စုံကတော့ ထူးခြား၏။

ထိုမျက်ဝန်းများကား ချစ်ရည်ရွှန်း၍ လျှို့ဝှက်သော မျက်
ခန်းများဖြစ်လေသည်။

🌸 အခန်း (၁၆) 🌸

“ဘယ်လိုလဲ စာရေးဆရာ”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ဪ ... အဲသလိုပဲလား”

ဟင် ... စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားထဲ အူကြောင်ကြောင်နှင့်
ဘယ်လိုလူမှန်းမသိ။

မော်ဖူးမောင် စိတ်တိုနေသည်။ နေနိုင်ကားပေါ်တွင်
အိန်းဆီကို ယှဉ်တွဲတွေ့လိုက်ရ၍ဖြစ်၏။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် သွား
မှန်းသိသော်လည်း စိတ်ကမခံစားဘဲနေ၍မရ။

“ဘယ်လဲ စာရေးဆရာ”

“ဟိုနားဒီနားပါဗျာ”

“ဘယ် ဟိုနားဒီနားတုန်း”

လာပြန်ပြီတစ်ယောက်။ ဒီနေ့ ဘယ်လိုလူတွေနှင့်လာ
တွေ့နေမှန်းကိုမသိ။

လင်းလင်းတို့ကို လိုက်ရှာပြီး မကစ်ရတာကြာပြီဖြစ်သော
ခွက်ပုန်းကို ကစ်ပစ်လိုက်ဦးမည်။

“ဟေ့ကောင် တုတ်ကြီး၊ ငါတို့ ဒီမှာကွ”

ခွက်ပုန်းကစ်ဖို့လိုက်ရှာတာ သူတို့က ခွက်ပုန်းဆိုင်
ရောက်နေကြသည်။ အတော်ပဲပေါ့။

“မင်းတို့က လူစုံတက်စုံပါလား၊ ဘာနေ့မို့လဲ”

“ဘာနေ့မှမဟုတ်ဖူး၊ အရသာမေ့သွားမှာစိုးလို့ ပြန်နွေး
နေတာ”

“ငါ မင်းတို့ကို လိုက်ရှာနေတာကွ”

“လူတွေက ဒီလိုပဲ၊ အလိုရှိမှ လာတာ”

“အောင်မာ၊ ခွေးသားဖြိုးမောင်၊ နှစ်ပဲခြောက်ပြားရတဲ့
အလုပ်လေးလုပ်ပြီး မာန်တက်မနေနဲ့”

“အေးပါ၊ မင်းက အလုပ်ကောင်း၊ နေရာကောင်း၊ ရှုခင်း
ခွဲကွက်ကောင်းလေးရထားတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့ တုတ်ကြီးရာ”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ဒီဝိုင်း ငါရှင်းရမှာဆိုရင် တစ်ခွက်
ငှဲ့စမ်း သားကြီး”

သားကြီးက ခပ်တိုးတိုးဆဲရင်း ငှဲ့ပေးသည်။ လင်းလင်းက

“ဘယ်နေရာကွဲသလဲတော့မသိဘူး၊ မင်း ကွဲလာပြီ
တုတ်ကြီး”

“အသည်း’ အသည်း”

“မင်းကွာ၊ တစ်ယောက်တည်းတောင် ဟိုဘက်နည်းနည်း

တိုးစမ်းပါဖြစ်နေတာ ဒီအခြေအနေနဲ့ ဒီကိစ္စတွေ မစဉ်းစားဘူးဆို”

“ဒါတော့ လူကနေပေမယ့် နှလုံးသားကမှ မနေတာ”

“အဲဒီတော့လည်း မင်းနဲ့လက်တစ်ကမ်းပဲကွာတာ ပွဲမြန်
မြန်သိမ်းပေးလိုက်ပေါ့”

“မင်းနှမ မဟုတ်တော့ အဲသလောက်မလွယ်ဘူး ပြုံးမောင်
ရေ၊ ဟင်း”

“ငါ့နှမဆိုလည်း တုတ်ကြီးနဲ့ မပေးစားဘူး”

အရက်သမားတွေမဟုတ်လည်း အရည်လေးနည်းနည်း
ဝင်ရင် အားလုံးဟာ ဒီလိုပါပဲ။ စကားတွေများကုန်ကြပြီ။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားမိပြီဆိုရင် ဒီလို
နေလို့မရတော့ဘူးကွ”

“ဘယ်လိုနေရမှာလဲ”

“ကင်းမြီးကောက်ထောင်နေ”

“မဟုတ်ဖူး၊ တုတ်ကြီးဆိုတဲ့နာမည်ကို ပျောက်အောင်
အရင်ဖျောက်”

အဟုတ်မှတ်လို့ နားထောင်နေလည်း ဟုတ်တာမဟုတ်။
စိတ်ပျက်စရာပါပဲ။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားပြီဆိုရင် ပထမ
ချစ်ခွင့်ပန်ဖို့ကြိုးစားရမယ်၊ ဒုတိယ တစ်သက်တာလက်တွဲဖို့ ကြိုး
စားရမယ်”

လင်းလင်းကမှ ဟုတ်သေး။

“မင်း ခုလိုအခြေအနေနဲ့လက်တွဲခေါ်ဖို့မှ မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ငါတော့ သူ့ကို မူပိုင်ဖြစ်ချင်ပြီ”

“မင်းကွာ”

“ထမင်းငတ်တော့မယ့်ကောင်က သူများသားသမီးကို
ကြံစည်နေတယ်”

“ဟိုက ကြုံရာဝင် အလုပ်လုပ်နေတဲ့မင်းလိုကောင်ထက်
တုမ္မဏီပိုင်သူဌေးကိုပဲ စဉ်းစားမှာပေါ့”

“သူက အဲသလို မိန်းကလေးမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ? ဒါဆို လက်ဗလာခြေဗလာနဲ့ကောင်ကိုပဲ
စဉ်းစားမှာတဲ့လား”

“ကျွတ်”

သူ တော်တော်ဦးနှောက်ခြောက်သွား၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
အိနှင်းဆီကို ဒီအတိုင်းတော့ လွှတ်မထားနိုင်ပါ။ လူဆိုတာ အတိုင်း
အတာတစ်ခုပဲ သဘောကောင်းနိုင်မည်။

“တွေ့မယ်”

“ဘာလဲ တုတ်ကြီး”

“ငါ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟေ့ကောင်”

“ပိုက်ဆံရှင်းပြီးမှ သွား”

“တုတ်ကြီး”

ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ သူထွက်လာခဲ့သည်။ အိနှင်းဆီ
သူ့အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီလား သွားကြည့်ပြီး မရောက်သေးတော့
တစ်ပတ်ထပ်ပတ်သည်။ မြေးအဖွားနှစ်ယောက်တည်းနေသေး
အိမ်တွင် အိနှင်းဆီက အခန်းလေးတစ်ခန်းငှါနေခြင်းဖြစ်၏။

ဒုတိယတစ်ခေါက် ထပ်ပတ်မှ အိနှင်းဆီပြန်လာနှင့်

တိုးသည်။

“အိုဗာတိုင်က တော်တန်ရုံပဲကောင်းတယ်နော်”

သူက ခန်းခနဲ ပြောရင်း အိနှင်းဆီကို ခပ်စွေစွေ ကြည့်
နေလိုက်သည်။

အိနှင်းဆီက နှာခေါင်းကို လက်နှင့်ပိတ်ရင်း ...

“ဟယ် ... အနံ့တွေ တထောင်းထောင်းနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်
လာတာလဲ”

“ဒီမှာ အိ”

“ဘာလဲ”

“အိ တိုက်နဲ့ကားနဲ့နေချင်ရင် ကျွန်တော် ထားပေးမယ်”

“အောင်မာ”

“ဒီက ငမဲ့ဆိုပြီး အဖက်မလုပ်တာလား”

“ဟဲ့ ... ဟိုမှာ အလုပ်ကိစ္စနဲ့သွားတာဟဲ့၊ အပိုတွေ လျှောက်
လုပ်မနေနဲ့ဖူးမောင်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိကို ဟိုလူနဲ့တွဲသွားတာတွေတိုင်း
ဒီကောင်ရင်နာတယ်”

“သေလိုက်”

“ငုံထားမတတ်ချစ်လွန်းလို့ ဘာမှမပြောတာ”

“ရှင်ပြန်တော့ ... အဲဒီပုံစံမျိုးနဲ့ ကျွန်မဆီ ဘယ်တော့မှ
မလာနဲ့”

“မလာဘဲ မနေနိုင်တော့ လာရတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့
ကောင်က ခင်ဗျားလေးကို သေမလောက်ချစ်နေရတာကိုး”

“အရက်သမားစကားတွေ ကျွန်မ နားမထောင်ချင်ဘူး”

“ဒီမှာ မရွှေချော၊ ကျွန်တော်က စီးပွားရေးမလုပ်ချင်လို့ ဝါဗျ၊ လုပ်ချင်စိတ်ရှိရင် ကျွန်တော်လည်း ကုမ္ပဏီထောင်မယ်ဆို ထောင်နိုင်ပါတယ်နော်၊ ဟင်း ဟင်း”

“ရှင့်ဖာသာ ထောင်ချင်ရာသာထောင်၊ ကျွန်မသွားပြီ ... ဟွန်း”

🌸 အခန်း (၁၇) 🌸

“ကဲ ... အိမ်ထောင်ပြုဖို့ လိုနေတဲ့အချစ်ဆိုတာလည်း
တွေ့ပြီ၊ ဘာကို အချိန်ဆွဲနေတာလဲ နေနိုင်”

“အချိန်ဆွဲတာမဟုတ်ဖူး မောင်သီရ၊ ကြည့်ကောင်းလွန်း
လို့ လွတ်ထားတာ”

“ဒါနဲ့ သူများနောက်ပါသွားဦးမယ်”

“မပါပါဘူး၊ သူ့လိုမိန်းကလေးမျိုးက အလွယ်တကူ မပါ
ပါဘူး၊ ကောတင် ရွေးဦးမှာပါ”

“ဒါနဲ့ မင်းကောင်မလေးက တော်တော်ထက်မြက်မယ့်
ပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ယောကျ်ားတစ်ယောက် ချမ်းသာတာကို
မှီခိုဖို့ကြည့်ရွေးမယ့်သူမျိုး မဟုတ်ဖူး”

“ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့ နေနိုင်၊
မင်း အသက်ငယ်တော့တာမဟုတ်ဖူး၊ မြန်မြန်ပွဲသိမ်းလိုက်တော့”

“ဟုတ်တယ် နေနိုင်၊ ငါတို့ မင်းအတွက် စိတ်မအေးဘူး”

“အိမ်က ခုထိ ဆောက်သေးဘူးလား”

“ပြီးမှ သူ့စိတ်ကြိုက်မေးပြီး ဆောက်မယ်”

“အလဲ့”

“အပိုင်ပဲလား”

“သေချာတယ်ပေါ့”

စိတ်ကူးဆိုတာ လူတိုင်းမှာရှိကြတာပဲ။ ဘာမှ အကျယ်
တဝင့်ရှင်းပြမနေချင်တော့ပါ။ သူ ကောင်မလေးကို ဖွင့်ပြောဖို့
အချိန် သိပ်မလိုတော့ပေ။ ဇာတ်လမ်းလေးက လှလှပပနှင့် အတော်
စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းဦးမည်။

“ဒါပေမယ့် ...”

နေနိုင်က တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးဆနေသည်။ သူ တံထဲ
စိုးထင့်နေတာရှိ၏။ မောင်သီက ...

“ဘာကျန်သေးလဲ”

“ပြိုင်ဖက်ရှိနေတယ်”

“ဟ’ ဒါ ဆန်းသလား၊ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်မှာ
ပြိုင်ဖက်တစ်ယောက်မက အများကြီးရှိနိုင်တာပဲ”

“အခုပြိုင်ဖက်က စိုးရိမ်ရတယ်ကွ၊ အင်အား (၇.၀)
အဆင့်နီးပါး ပြင်းအားရှိတယ်၊ အဲဒါ စိတ်ပူစရာပဲ”

“ဒါဆို ပိုပြီး အချိန်မဆွဲသင့်တော့ဘူး”

“ဟုတ်သားပဲ နေနိုင်၊ အမြန်ပွဲသိမ်းလိုက်တော့”

“အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အစစအခြေအနေပေးနေပြီ”

“အင်းပါ၊ ငါက ထက်မြက်တဲ့ချစ်သူလေးကို အားကုန် လွှတ်ပြေးခိုင်းထားတာ ... မောပမ်းရပ်နားသွားမှ အသာအယာ ကောက်ယူဖေးမလိုက်ဖို့”

“အရူး”

“အပေါ့”

“မင်းအသက်အရွယ်ကြီးနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့”

“အေးလေ၊ ခုတော့ သူ့ကို အမြန်ဆုံးပိုင်ဆိုင်ချင်ပြီ”

“ရူးပါ့ကွာ”

❀ အခန်း (၁၈) ❀

ဒီနေ့တစ်မနက်လုံး ကုမ္ပဏီတွင် ကျွတ်စိကျွတ်စိဖြစ်နေ
အကြောင်းကား သူဌေးနေနိုင်ရဲ့အတွင်းရေးမှူးမလေးအိနှင်း
ထုထု ကုမ္ပဏီကို ရောက်မလာသေးခြင်းပင်။

“ဟေ့ ... ကိုတုတ်ကြီး၊ ကိုတုတ်ကြီး”

ရုံးထဲ ပျာယာပျာယာနှင့်ဝင်လာသော မော်ဖူးမောင်ကို
တိုးက ခပ်အုပ်အုပ်ခေါ်သည်။

“ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ’ ရှင့်ကို သူဌေးဦးနေနိုင် ခုန
ရှာနေတယ်”

“အောင်မာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ရှာနေတာပဲ၊ ဒီမှာ
ပို့ရမယ့်အလုပ်တွေသွားလုပ်နေတာ မန်နေဂျာသိတယ်”

“ဦးစော မရှိဘူးလေ၊ ဒီမနက် ရုံးကို ခဏပဲဝင်ပြီး အပြင်

ပြန်ထွက်သွားတယ်”

“အိက နင့်ကို မနေ့ညနေ ရုံးဆင်းတော့ ဘာမှ မှာမသွားဘူးလား ဇွန်တိုး”

“ဟင့်အင်း”

“ကျွန်တော် သူ့အိမ်ရောက်ခဲ့တယ်၊ မနက်အစောင့်ဘေးအိမ်ကို ဖုန်းဇာလို့ ဖုန်းပြောပြန်လာပြီး ထွက်သွားတာ အဲဒါကြောင့် သူဌေးကို ကျွန်တော် လိုက်ရှာနေတာ”

“ဟင်' ဘာဆိုလဲ၊ ဖောင်းဖောင်းကိုမရှာဘဲ ဘယ်နှုတ်”

“ဒါတွေ ခင်ဗျားတို့မသိပါဘူးဗျာ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ တယ်လီဖုန်းမြည်လာ၍ **Receptionist** က သင်းယုလှိုင် ကောက်ကိုင်တာတွေ ရ၏။

“ဟယ် ... အိနင်းဆီ၊ ယူက ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

အိနင်းဆီဆို၍ အားလုံးခေါင်းထောင်သွားကြသည်။

ဖူးမောင်က သင်းယုလှိုင်နား လျှောက်သွား၏။

“သူဌေးကို ဖုန်းအရင်ဆက်သင့်တယ် အိနင်းဆီ၊ ဒီအကြောင်းကိုတုတ်ကြီးနဲ့ပြောလိုက်”

“ဟယ်လို”

“အိ ... ဘယ်မှာလဲ”

“.....”

“အဲဒီ ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“.....”

“နောက်မှပြောတာနောက်ထား၊ ဖုန်းဆက်ပြီးမှ သွားသတိပေးတယ်၊ ဒီမှာ ဘယ်လောက်စိတ်ပူရသလဲ”

အိနှင်းဆီက အရေးတကြီးကတိုက်ကရိုက်ထွက်သွားရပြီး
ထမ်းခရီးတွင် ဖုန်းဆက်ဖို့အခြေအနေမပေး၍ ယခုမှဆက်ရတာ
ဖြစ်ကြောင်းပြောသည်။

ထိုအချိန်တွင် နေနိုင်ရောက်လာပြီး မော်ဖူးမောင်လက်ထဲ
ဖုန်းခွက်ကိုဆွဲယူသွား၏။ နေနိုင်မျက်နှာတွင် သာမန်ဝန်
ထမ်းတစ်ယောက်အပေါ် စိတ်ပူတာထက်ပိုနေသလိုပင်။

“ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်ရောက်မလဲ အိနှင်းဆီ”
“.....”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်ရောက် ကုမ္ပဏီကို
ဝင်ခဲ့၊ ကိုယ်မပြန်သေးဘူး၊ ပြောစရာရှိလို့ စောင့်နေမယ်”

နေနိုင်ပုံစံက အိမ်ပြန်မရောက်သေးတဲ့ဇနီးကို မှာနေတဲ့
အတိုင်း ခပ်တည်တည်ပါပဲ။ အားလုံးက နေနိုင်ကို ငေးမောကြည့်
နေကြသည်။ သူ့စတိုင်က ကြည့်ကောင်းတာကိုး။

မော်ဖူးမောင်ကတော့ နေနိုင်ကို စိတ်ထဲက ကြိတ်မေတ္တာ
ပို့နေမိသည်။

“ဘာလဲဟ ဒီအဘိုးကြီး၊ တရားရိပ်သာသွားတာမဟုတ်
ဘဲနဲ့ ... ဟင်း”

❀ အခန်း (၁၉) ❀

“အဖြစ်က အဲဒါပါပဲ ဆရာ၊ စီးပွားရေးကို မလုပ်တတ်လို့ တော့ မဟုတ်ဖူး၊ ဒါပေမယ့် ... စလုပ်လုပ်ချင်းမှာပဲ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှစွာ ဆွမ်းခံရင်းငှက်သင့်ခဲ့ရတာ”

အိနှင်းဆီက ပြောလက်စစကားကို ခဏရပ်ထားသည်။ သူ အဓိကပြောချင်တာက ကုမ္ပဏီကနေ အကြောင်းမကြား ဘာ မကြား တစ်နေ့တာပျောက်သွားခြင်းကိစ္စရှင်းပြချင်တာဖြစ်သည်။ သို့သော် လိုရင်းရောက်ဖို့ စကားပျိုးရင်း ဇာတ်ရည်လည်အောင် ပြောရသေး၏။

“မိဘပိုင်အိမ်ကို ကျွန်မလက်ထက်ရောက်မှ ဆုံးရှုံးသွား တာ တစ်နေ့မှ စိတ်မကောင်းဘူး၊ ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ်လားတာက အိမ်ရောင်းရငွေနဲ့တိုးပွားအောင်လုပ်ပြီး အဲဒီအိမ်ကို နှစ်ဆပေး

ပြန်ဝယ်ရပြန်ဝယ်ရ ဝယ်ဖို့စိတ်ကူးပြီးသားလေ”

“မင်းက ထင်တာထက် ပိုသတ္တိရှိသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခုထိ ငင်းပြောသမျှအကြောင်းအရာတွေထဲမှာ ကုမ္ပဏီက တစ်နေ့လုံး ပျောက်သွားတာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်သေးဘူး။”

“အခု အဲဒါပြောဖို့ပဲ ကျန်တော့တာ ဆရာရဲ့၊ အဖြစ်က ဒီလို အဲဒီနေ့က မနက်စောစော ဘေးအိမ်ကို ဖုန်းလာလို့သွားကိုင် တော့ မျှော်လင့်မထားတဲ့သတင်းတစ်ခုကိုကြားရတယ်”

“အင်း ... ပြောပါဦး”

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရတာ တစ်ယောက်က ပုံပြင် ပြောပြီး၊ တစ်ယောက်က ပုံပြင်နားထောင်သူနှင့်တူနေ၏။

“အဲဒီသတင်းက ခွက်ခွက်လန်အောင်ရှုံးလို့ ဘာမှမလုပ် တော့ဘဲ ဒီအတိုင်းပစ်ထားတဲ့ကုန်တွေက ဈေးတွေအဆမတန် ထိုးတက်သွားတဲ့သတင်းပါပဲဆရာ”

“ဪ”

“ဟင်း ဟင်း၊ ဆွမ်းခံရင်းငှက်သင့်ရတဲ့ဘဝကနေ စိုင် ကော်လို့ချုံပေါ်ပြန်ရောက်ခဲ့တာပါပဲ၊ အဲဒီသတင်းကြားပြီးပြီးချင်း ချက်ချင်းထလိုက်သွားတာ၊ ဖုန်းဆက်ဖို့လည်း သတိမရဘူး၊ ကုန် ဝယ်သူတွေနဲ့တွေ့ပြီး အားလုံးအေးဆေးသွားတော့မှ ဖုန်းဆက်နိုင် တာ တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကိုယ်က စိတ်ပူ လို့ပြောတာ၊ ခုလိုဆိုတော့လည်း ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မတော့ ဒီရက်ပိုင်း နည်းနည်းအလုပ်ရှုပ်ဦးမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ကုန်ဖိုးငွေတွေ ချေပြီးရင် အိမ်ပြန်ဝယ်ရမယ်လေ၊ ဝယ်
သွားတဲ့လူကို အရင်ဆုံးလိုက်ရှာရမှာပေါ့”

နှစ်ဦးသား တဒင်္ဂတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ နေနိုင်အတွက်
ကတော့ ဒီအချိန်၊ ဒီအခြေအနေဟာ အခွင့်ကောင်းအခါကောင်း
ပါပဲ။

သူ ဖွင့်ပြောဖို့ အချိန်တန်လေပြီ။

❁ အခန်း (၂၀) ❁

မိုးရာသီကား ကုန်ဆုံးလေပြီ။ ကောင်းကင်တစ်ခွင်တစ်
ပြင်တွင် တိမ်မျှင်တိမ်စမရှိ ရှင်းလင်းကြည်လင်နေ၏။ အိမ်တစ်
အိမ်၏ ဧည့်ခန်းထဲတွင် မိသားတစ်စု ဝိုင်းဖွဲ့ စကားပြောနေကြ
သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်
ဝင်လာ၏။ ထိုသူကိုမြင်တော့ အားလုံးက တအံ့တဩငေးမော
ကြည့်ကြလေသည်။

ပထမဆုံး သတိဝင်လာပြီး ဝမ်းသာအားရဆီးကြိုစကား
ပြောလာသူက အမျိုးသမီးကြီး။

“ဟယ် ... မေမေ့သားလေးပြန်လာတယ်၊ မေမေတို့ကို
သတိရလို့ထင်တယ်”

“ကိုကိုပုံစံကလည်း အောက်လိုက်တာ၊ အဝတ်အစားကလည်း အပေါစားတွေ၊ ဖိနပ်က ဟောင်းနေပြီ”

ထိုစကားကို ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကောင်မလေးဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ အမျိုးသားကြီးက ဖတ်လက်စဂျာနယ်တစ်စောင် ဘေးခုံပေါ် အသာချထားလိုက်ပြီး ...

“ဘာလဲ ဟေ့ကောင်၊ အခြေအနေမကောင်းလို့ ပြန်လာတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငတ်ပြီလား၊ ပြတ်ပြီလား”

“ရှင်ကလည်း ကလေးကို မဦးမချွတ်၊ ကိုယ်မွေးထားသားသမီး၊ အဲသလို ပက်ပက်စက်စက်မပြောပါနဲ့”

“ဟ’ မင့်သားကျ ပက်ပက်စက်စက်လုပ်သွားတာပေးအဲဒါကျရော”

“ဒါတော့ရှင် လူငယ်ပဲ၊ သူတို့စိတ်ကူးနဲ့သူတို့ရှိတာပေါ့”
“ဟွင်း”

အမျိုးသားကြီးက နှာခေါင်းက လေတွေကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ စောစောက ဝင်လာသောလူငယ် ...

“ဖေဖေနဲ့မေမေ၊ ကျွန်တော့်ကို အမွေပေးပါ”

“ဘာ”

“ဟဲ့ ... သား”

“အများကြီးမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ပုံနှိပ်စက်တစ်ခုထောင်လောက်ပါ”

“ဟေ့ကောင်၊ ငါ မသေသေးဘူးကွ၊ ဘာလို့ အမွေပေးမှာလဲ”

“အာ ... ဖေဖေကလဲ၊ ဒါကြောင့် နည်းနည်းပဲတောင်

တာပေါ့၊ အကုန်တောင်းတာမှမဟုတ်တာ”

“ဒါများ သုားရယ်၊ စောစောကပြောရောပေါ့”

“ကျွန်တော်က စီးပွားရေးကို မလုပ်ချင်သေးလို့ပါ မေမေ ရာ၊ ခုတော့ ...”

“ခုတော့ ... ဘာဖြစ်လဲ၊ လောကကြီးက မင်းထင်သလို မလွယ်ဘူးမဟုတ်လား ခွေးကောင်”

“ဒါတော့ ဖေဖေရာ၊ တစ်ကမ္ဘာလုံး စီးပွားရေးပျက်ကပ် ဆိုက်နေတဲ့ကိစ္စ၊ ကျွန်တော်က အဖြစ်မရှိ အသုံးမကျတာမဟုတ် ပါဘူး”

“နေဦး၊ မင်းလို တစ်ပြားမှမရှာနိုင်ဘဲ ကြီးကျယ်တဲ့ ကောင်က ပိုက်ဆံလာတောင်းတာ သွေးရိုးသားရိုးတော့မဟုတ်နိုင် ဘူး၊ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလိမ့်မယ်၊ မဟုတ်မှလွဲရော ကောင်မလေး တွေ့ထားပြီနေမှာ ... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား တုတ်ကြီး”

သူက စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်နေလိုက်သည်။ သူ့ညီမဖြစ်သူက ...

“ကိုကို့ရည်းစားက တောင်းခိုင်းတာလား”

“တောက်တီးတောက်တဲ့၊ ငါ့ကောင်မလေးက ငါ့ထက် တောင် ပိုက်ဆံရှာနိုင်သေးတယ်”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပြီး မိန်းမ လိုချင်မှ အိမ်ပြန်လာဖော်ရတယ်”

“ကဲပါ၊ သားလည်း ဒီလောက်ဆို ဘဝအကြောင်း နား လည်ရောပေါ့၊ လုပ်ချင်တာထက်လုပ်သင့်တာလုပ်တာပဲ တောင်း တယ်နော် သား”

ထိုနေ့က မိသားစု စုံစုံလင်လင်မစားရတာကြောဖြစ်

သော ထမင်းဝိုင်းမှာ စကားသံတွေ ဝေစည်နေသည်။ မည်သို့သော မိဘက သားသမီးကို မကြိုဆိုဘဲရှိမည်နည်း။

သူ့ကို အလွန်ချစ်သော ဖေဖေသည် ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ်ဟု ဆိုကာ အကြောင်းပြမှီဝဲသောယမကာ တစ်ခွက်တစ်ဖလားဝင် သွားရုံဖြင့် “ငါ့သားရ၊ တုတ်ကြီးရ”နှင့် ရွန်းရွန်းဝေနေတော့၏။

မိဘဆိုတာ အောက်ကျို့စရာမလိုပါ။ သားသမီးအလို ဆန္ဒကို လိုက်လျောပြီးသားပင်။

“ကောင်မလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ပြိုင်ဖက်က အကောင်ကြီးတယ် ဖေဖေရ၊ အဲဒါကြောင့် ချစ်သူအတွက် ခပ်နပ် နပ်ကောင် မဖြစ်အောင် စီးပွားကိုကြိုးစားရှာကြည့်မလို့”

❁ အခန်း (၂၁) ❁

“မင်းအိမ်ကိုဝယ်သွားတဲ့သူကို အပင်ပမ်းခံ စုံစမ်းရှာဖွေနေ
စရာမလိုတော့ပါဘူး အိနင်းဆီ”

“ဟင်!”

နေနိုင်စကားကို ရုတ်တရက် အိနင်းဆီက နားမလည်ဘဲ
ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် နေနိုင်က ဆက်ပြီး
ပြောသည်။

“အဲဒီအိမ်ကို ဝယ်လိုက်သူက ကိုယ်ပဲ”

“ဟယ်”

အိနင်းဆီခမျာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံးလေး
တွေ အရောင်တလက်လက်တောက်ပနေ၏။

“အံ့ဩစရာတိုက်ဆိုင်မှုပဲနော်၊ အဆင်ပြေလိုက်တာ

ဆရာရယ်၊ အဲဒီအိမ် ကျွန်မကို ပြန်ရောင်းပါနော်၊ အခု ပေါက်
ဈေးအတိုင်းပေးမှာပါ”

နေနိုင်က အိန်းဆီကို စွမ်းအားပါသော မျက်လုံးများနှင့်
စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်မျိုးကို ကုမ္ပဏီကိုရောက်စ နေနိုင်
ကို စတွေ့ကတည်းက ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် အိန်းဆီ၊ ကိုယ် အဲဒီအိမ်ကို လုံးဝ
ပြန်မရောင်းနိုင်ပါဘူး”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်က ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင်
အဲဒီအိမ်ကို ပြင်ဆောက်ပြီးနေမလို့”

“ဪ”

အိန်းဆီအသံက တိုးတိမ်သွားပြီး မျက်နှာက ပျက်ယွင်း
သွား၏။ စိတ်ထဲကတော့ သိပ်ဘဝင်မကျပေ။ သူတို့လို သူဌေး
တွေအတွက် နေစရာရှားလား။ ပြီးတော့ နေနိုင်မှာ ချစ်သူရည်းစား
ရှိတယ်လည်း မကြားပါ။

အင်းလေ ... ဒါကတော့ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ။
အိန်းဆီမသိတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

“ကျွန်မက မိဘအမွေလေးမို့ပါ”

“ကိုယ်ကလည်း အဲဒီမိန်းကလေးကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်
ကျော်သုံးနှစ်လောက်ကတည်းက တွေ့ပြီး ရူးရူးမူးမူး၊ စွဲစွဲလမ်း
လမ်းချစ်ခဲ့တာ ပြီးတော့ သူ့ကို အကြာကြီးရှာခဲ့ရတယ်၊ ခုအတွက်
ပြန်တော့ ချစ်လွန်းလို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေခဲ့တာ”

နေနိုင် ဘာတွေလာပြောနေပါလိမ့်။ အိန်းဆီနှင့်ဘာ

ဆိုသနည်း။

နည်းနည်းစိတ်ရှုပ်သွား၏။

“သူ ဘယ်သွားတယ်၊ ဘာလုပ်တယ်ကအစ ထမင်းမစား
ဆားတာ၊ အဆာပြေမစားရသေးတာကအဆုံး သိအောင်လုပ်ပြီး
စိတ်တိုတ်လေးဖြည့်ဆည်းပေးနေခဲ့တာ”

“ရှင်”

“အဲဒါ ဘယ်သူဆိုတာ မင်းမသိချင်ဘူးလား အိနှင်းဆီ”

“ရှင် ... ဟို ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ အဲဒါ မင်းပဲဟာ၊ ကိုယ်က မင်းရဲ့တစ်
ထက်မအရွယ်လိုင်စင်ဓာတ်ပုံလေးကောက်ရမြင်တွေ့ဖူးပြီးကတည်း
ရင်ခုန်လှုပ်ရှားချစ်စိတ်တွေ မွေးဖွားခဲ့တာ”

“ဟင်' ဘယ်လို”

“ကိုယ် အဲဒီအိမ်ကို ပြင်ဆောက်မယ်ဆိုပြီး သွားကြည့်ရင်း
အနီးတစ်ခန်းမှာ ကျန်နေရစ်တဲ့ဓာတ်ပုံကို ကောက်ရခဲ့တာ၊ အဲဒီ
တည်းက စုံစမ်းလိုက်ရှာခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းက ငွေထုတ်
ပို့ပြီး နယ်တွေဆင်းနေလို့မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
ကုမ္ပဏီကို မင်းရောက်လာတယ်၊ မင်းအရည်အချင်းက ဦးစော
ကြိုက်မဖြစ်ဖူး၊ ကုမ္ပဏီက ပြန်ထွက်မှ ကိုယ် မင်းကိုမြင်တာ၊
ဒါနဲ့ ဦးစောကိုခေါ်မေးမြန်းပြောဆိုပြီး ပြန်ခေါ်တာ”

ဪ ... ဒါကြောင့် အငြင်းခံရပြီးမှ ပြန်ခေါ်ခံရတာကိုး။

အနီးကပ်စောင့်ကြည့်ပြီး ပန်းစည်းတွေ၊ လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်၊
မင်းစသဖြင့် အချိန်မှန်ပို့ခိုင်းတာတွေ နေနိုင်ပဲပေါ့။

“ဒီတော့ ... ကိုယ်က မင်းကို ချစ်ခွင့်တောင်းလိုက်ပြီ၊

မင်းဆီက ချစ်အဖြေရအောင် ကြိုးစားဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ကိုယ့်ကို လှေ့လာပါ။ စောင့်ကြည့်ပါ။ ပြီးတော့ စဉ်းစားပြီး အကောင်းဆုံးအဖြေ ပြန်ပေးပါ ဟုတ်ပြီလား။”

❀ အခန်း (၂၂) ❀

“ဒါဆို ... ပွဲသိမ်းဖို့ပဲ ကျန်တော့တာပေါ့၊ ဟုတ်လား
ဖောင်းဖောင်း”

ဇွန်တိုး ဘာကိုဆိုလိုမှန်း အိနှင်းဆီသိသည်။ သို့သော်
မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ...

“ဘာကိုလဲ ဇွန်တိုး”

“နင်ကလည်း ဝေးနေပြန်ပြီ၊ ဦးနေရဲ့အချစ်ကို လက်ခံပြီး
လက်ထပ်လိုက်တာနဲ့ သူဌေးလူချောလေးလည်းရ၊ နင့်အိမ်လည်း
ပြန်ရ၊ ဟီ ဟီ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ အားလုံးအဆင်ကိုပြောနေတာပဲ၊ ကိုနေ
က ရုပ်ချောသဘောကောင်းတဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေး၊ ဘာမှငြင်း
စရာမရှိဘူး”

“နင် ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့မယ်ပေါ့”

“လောကကြီးမှာ အဲသလောက်အားလုံးအဆင်ပြေပြည့်စုံ
ချောမွေ့တဲ့ကိစ္စရှိနိုင်ပါ့မလား ဇွန်တိုး”

“ဟင်' အခုတွေ့နေတာပဲလေ၊ အင်း ... ဒါပေမယ့် ဦးနေ
ကို လက်ခံလိုက်ရင် ဖူးမောင်က ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ”

“ဖူးမောင်ကိုရွေးလိုက်ရင်ရော ဇွန်တိုး”

“အဲဒါဆို ဦးနေသနားပါတယ်၊ ပြီးတော့ နင့်အိမ်ကို
ဦးနေက ရောင်းမှာမဟုတ်ဖူး၊ ဒါထက် ... တုတ်ကြီးက လက်ဗလာ၊
ခြေဗလာ”

“လူတစ်ယောက်ကို အဲသလို အထင်သေးလို့မရဘူး”

“ဒါဆို တုတ်ကြီးကိုပဲရွေးမှာပေါ့၊ အင်း သူလည်း ကောင်း
ရှာပါတယ်လေ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ဇွန်တိုးဦးနှောက်ခြောက်နေတာကြည့်ပြီး အိနှင်းဆီက
ရယ်သည်။ ရယ်ရင်းမှ ...

“ဖူးမောင်က နင်တို့ထင်သလို လက်ဗလာခြေဗလာ
မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်' ဘယ်လို”

“မိဘတွေက ချမ်းသာတော့ ကြည့်ရှုထောက်ပံ့စရာမလို
ဘူး၊ သားကျွေးမှု၊ မယားကျွေးမှုလည်းမရှိဆိုတော့ သူ့ဝါသနာ
နှောက်လိုက်ပြီး ခပ်အေးအေးလုပ်နေတာ”

“အယ် ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဦးနေနဲ့တုတ်ကြီးက ညီသွား
ပြီပေါ့၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ဦးနေက စမတ်ကျပြီး ပိုချောမယ်”

“ချောတာက လုပ်ယူလို့ရပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ နှစ်ယောက်စလုံး လက်ရည်တူသွားပြီ၊ ဘယ်သူ့ရွေးရွေးနှင့်အတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းပဲ၊ ဘယ်သူ့ရွေးမှာ နှင့်ကို ပိုချစ်တဲ့သူကိုရွေးမှာလား၊ နင်က ပိုချစ်တဲ့သူကိုရွေးမှာလား”

“အင်း ... သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အချစ်ကို စားပေးမရွေးဘူး”

“ဟင်' ဒါဆို ဘာနဲ့ရွေးမှာလဲ' ဘယ်သူ ပိုချမ်းသာသလဲ စစ်တမ်းကောက်ပြီး ပိုချမ်းသာတဲ့သူကို ရွေးမှာလား”

“ဟယ်' ပေါက်တီးပေါက်ရှာ အသာနေစမ်းပါ၊ ငါ့မှာ နည်းလမ်းရှိပါတယ်၊ နည်းနည်းပါးပါးလေ့လာတီးခေါက်စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ငါမကြိုက်တဲ့အချက်၊ ကြိုက်တဲ့အချက်တွေ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ပေါ်လာမှာပါ၊ အဲဒါကို စမ်းသပ်ပြီးရွေးမှာ ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ချစ်ဖို့အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်သေးတယ်”

“အယ်”

📖 အခန်း (၂၃) 📖

မော်ဖူးမောင်စကားဆုံးတော့ အိနှင်းဆီက ရယ်သည့်
ရယ်ရင်းမှ ...

“ဖူးမောင်ရယ်၊ ရှင်ကလည်းလေ ဘယ့်နှယ်မိဘဆီ အခွေး
သွားတောင်းရတယ်လို့ ... စကားကိုကြည့်ကောင်းအောင်လုပ်နေ
တစ်ခုလုပ်မယ်ပြောတာ မဟုတ်ဖူး”

“ဟဲ့ ဟဲ့၊ ကျွန်တော်က အပြောကြီး မာနကြီးထားတော့
ပိုက်ဆံတောင်းရမှာရှက်နေတာ၊ အဲဒါ ရှက်ရှက်နဲ့ခပ်တည်တည်
အပေါ်စီးကနေ ပြောလိုက်မိတယ်လေ”

“ရှင်က ဒီလိုပဲနေလာပြီး အခုမှ ဘာတွေအရေးကြီးသန့်
အဲသလိုလုပ်ရတာလဲ”

“ဪ ... အိရယ်၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မေးမနေဝ”

www.burmeseclassic.com

“ဟေ့၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူကို တင့်တောင်းတင့်တယ်လေး ချစ်ခွင့်
ထားချင်လို့ပေါ့”

“အမလေး ဖူးမောင်ရယ်၊ ငွေရှိတဲ့ယောက်ျားတိုင်းသာ ပြန်
ဗြဲက်ရရင် ကျွန်မမှာ ရည်းစားဆယ်ယောက်မကရှိနေပြီ”

“ဒါတော့ အိရဲ့စိတ်ကို သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်
နဲ့ကိုနေက အိရဲ့ဧကတင်ထိပ်ဆုံး စဉ်းစားထားတဲ့လူနှစ်ယောက်
ဟုတ်လား”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

အိနှင်းဆီက အားနာပါးနာလိုလို၊ ရှက်ရွံ့အနေခက်တာ
လိုလိုနှင့်တိုးတိုးလေးရယ်သည်။ မော်ဖူးမောင်က ...

“ကျွန်တော်က အိကို မြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်ခဲ့မိတာပါ။ ကန်
တော်ကြီးရေပြင်ဘေးက ကျောက်တုံးလေးပေါ်မှာ ငိုကြွေးနေတဲ့
အိမ်ကို စတွေ့တွေ့ချင်းမှာ အရမ်းကို ချစ်သွားခဲ့တာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင်
ဟို ကိုနေဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးကို ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ သူဟာ
ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အမှိုက်ပဲ၊ အိအချစ်ကို ကျွန်တော်ပဲ ရချင်
တယ်”

“ဟင်း ဟင်း၊ သူကလည်း ရှင့်ကို အဲသလိုပြောတာပဲ၊
စာရူးပေရူးငရွတ်လေးကို ကျောခိုင်းပစ်လိုက်တဲ့၊ သူ့ကိုပဲ ရွေးချယ်
ပါတဲ့”

“ဟင်' သူကများ ... ဘဲနာကြီး”

“ကဲပါ၊ အဲဒါအသာထား၊ ကျွန်မကို အိမ်အလည်ခေါ်လေ
ဖူးမောင်မိသားစုဝင်တွေနဲ့မိတ်ဆက်ပေး”

“ဟင် ... တ တကယ်လား အိ”

www.burmeseclassic.com

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါ ဒါဆို ကျွန်တော့်အချစ်ကို လက်ခံတယ်ပေါ့”

“လက်ခံတယ်လို့မပြောပါဘူး၊ မိတ်ဆွေအနေနဲ့လိုက်လည်မှာ ဖူးမောင်မိဘတွေကို လက်ရှိအခြေအနေအတိုင်းပဲ ပြောပြထားပေါ့၊ ကျွန်မက ဖူးမောင်သဘောကျနေတဲ့မိန်းကလေးပါလို့ ဒါပေမယ့် ... ကျွန်မဆီက လက်ခံခေါင်းမညိတ်သေးဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း အရှိအတိုင်းပြောပြထားပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲသလိုပြောရမှာလဲ”

“ကျွန်မ ရွေးတဲ့လူဟာ ရှင်မဟုတ်ဘဲ ကိုနေလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ၊ အဲသလိုဖြစ်ရင် ရှင်ရောကျွန်မပါ ဂုဏ်သိက္ခာမထိခိုက်တော့ဘူးပေါ့”

“ဟင်း ... ခင်ဗျားကလည်း မဦးမချွတ်၊ ကျွန်တော် ဟိုဘိုးတော်ကို သွားသတ်မိတော့မယ် ... တောက်”

❁ အခန်း (၂၄) ❁

နေနိုင်က အိနှင်းဆီအလိုကျ သူ့အိမ်ကို အလည်ခေါ်ကာ သူ့မိသားစုနှင့်တွေ့ဆုံမိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ သူ့ဘဝသက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံး ပထမဆုံးချစ်ခဲ့မိသော မိန်းကလေးဆိုတော့ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ချင်သည်။

“အိနှင်းဆီ”

“ရှင်”

“ကိုယ်တို့ ‘ကြိုးကြာနီ’ကို သွားပြီး လက်ဖက်ရည်သောက် ရအောင်၊ အဲဒီဆိုင်လေးက အရိပ်အာဝါသကောင်းပြီး အေးချမ်း တယ်၊ ပြီးတော့ အိနှင်းဆီရဲ့အိမ်လေးကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရ တယ်”

“ဟုတ်”

ဒါလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ဆွဲဆောင်မှုမာယာ ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။ နေရာဟောင်းလေးကိုရောက်တော့ အိန်းဆီ မျက်ဝန်းများ၌ ဝမ်းနည်းရိပ်တို့ထင်ဟပ်လာသည်။ မိဘအရိပ်ကို တမ်းတသော်လည်း ဖခင်နှင့်က ပြန်မဆုံနိုင်တော့သလို မိခင်ကလဲ သာသနာ့ဘောင်ကို အပြီးဝင်သွား၍ သံယောဇဉ်အပူတွေမပေးလို တော့ပါ။ အားငယ်စိတ်ကို ဖျောက်၍ လောကအလယ်တစ် ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်သွားရဦးမည်။

“အိန်းဆီ”

“ရှင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပါပဲ”

“ကိုယ်ကတော့ မင်းရဲ့လိုင်စင်ဓာတ်ပုံလေးကို စတွေ့ပြီး မြင်မြင်ချင်းချစ်မိသွားတဲ့အကြောင်း စဉ်းစားနေတာ”

နေနိုင်စကားကို အိန်းဆီက ပြုံးသည်။ သူမကို မြင်မြင် ချင်းချစ်မိသွားကြတဲ့ နေနိုင်နှင့်မော်ဖူးမောင်ဆိုသော ယောက်ျား နှစ်ယောက်ကို အိန်းဆီကလည်း စိတ်လှုပ်ရှားပါသည်။

တစ်ယောက်ယောက်ကိုရွေးရမည်ဆိုသောအခါ တကယ့် ကို အရွေးရခက်လောက်အောင် နှစ်ယောက်စလုံးက အဆင်ပြေ ၏။ သို့သော် ... ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လက်တွဲသွားဖို့ဆိုတာ သူနှင့်ကိုယ်နှင့်နှစ်ယောက်တည်း သဘောကျနေရုံဖြင့် မပြီးပါ။

“အိန်းဆီ”

“ရှင်”

“ကိုယ်တို့လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီအိမ်ကြီးမှာနေကြမယ်။

အိနှင်းဆီ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာနဲ့ ဒီအိမ်ကြီးကို အသစ်ဆောက်
ဆောက်မယ်”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဟိုကောင် တုတ်ကြီး၊ အဲ မော်ဖူးမောင်ကိုလည်း စိတ်
အေးဘူး၊ ဒီကောင်လေးက အိနှင်းဆီကို အတင်းလိုက်ကပ်နေ
တာ၊ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီကို ရအောင်ဝင်လာတာကိုက အိနှင်းဆီနဲ့နီး
အောင် ဝင်လာတာပဲ”

နေနိဋ့်စကားကြောင့် အိနှင်းဆီက ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။
သူတို့တိုင်ကရော အိနှင်းဆီနဲ့နီးအောင် အရည်အချင်းမပြည့်မှီ
တဲ့ အိနှင်းဆီကို ပြန်ခေါ်ပြီး အလုပ်ခန့်၊ နောက်ကွယ်က ပံ့ပိုး၊
အားဖို့သောက်ဖို့ကအစ စီမံပေးခဲ့တာမဟုတ်လား။

“ကိုယ့်ကို မြန်မြန်အဖြေပေးလိုက်ပါ အိနှင်းဆီရယ်၊
ထိုက် မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ပြီ၊ မင်းရဲ့ခေါင်းထဲမှာ ကိုယ်ကလွဲလို့
ချွန်တာအားလုံးထုတ်ပစ်လိုက်”

ရယ်စရာမပါဘဲ အိနှင်းဆီ ခဏခဏရယ်မိနေသည်။
ဪ ခက်ပဲခက်ရချည်ရဲ့။

❁ အခန်း (၂၅) ❁

နေမင်းသည် အနောက်ဖက်သို့ အကြိမ်ကြိမ်အခါအခါ
ဝင်သွားခဲ့ပြီးပြီ။ ဘယ်နှစ်ကြိမ်၊ ဘယ်နှစ်ခါမှန်းပင် မမှတ်မိတော့
နေ့ရက်လတွေ ကုန်ဆုံးသွားတော့ လူတစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ဘဝ
များကလည်း ပြောင်းလဲသူပြောင်းလဲသည်။ မပြောင်းလဲဘဲ ပုံမှန်
အတိုင်းနေသူလည်းရှိသည်။

“ဟဲ့’ ဖောင်းဖောင်း”

“ဟင်”

“တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကြီး၊ တစ်ခုခုတွေ
တစ်ခုခုပဲ”

“အဟင်း’ ဘာတစ်ခုခုလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး ဇွန်ဘိုးရဲ့၊ နင်
ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“တုတ်ကြီးလည်းပျောက်နေတယ်၊ ဦးနေကြည့်ရတာလည်း ငြိမ်နေတယ်”

“ခစ် ... ငြိမ်မနေလို့ ကနေရမှာလား”

ဇွန်တိုးက တစ်ခုခုဆိုတာကြီးကို စဉ်းစားမရဘဲ ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်းရမ်းနေ၏။

“ဟေ့ ... ဇွန်တိုးနဲ့အိနှင်းဆီ၊ ဘာတွေ တွတ်ထိုးနေကြတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်းမြင်တယ်၊ ဒီမှာ မအားသေးလို့ မပြောတာ စိတ်ဝင်စားတယ်”

သင်းယုလှိုင်နှင့်သီတာက အနားရောက်လာပြီး ခုံလွတ်တွေ ဆွဲယူထိုင်ရင်းပြောသည်။ သင်းယုလှိုင်က ...

“အိနှင်းဆီ၊ နင် သိပ်ကံကောင်းတာပဲနော်”

“ဘာကိုလဲ”

“အားလုံးပဲ ကံကောင်းတယ်”

“သင်းယုလှိုင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ခုတောင် သူဌေးနှစ်ယောက်ဝိုင်းကြိုက်လို့ ရွေးရခက်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဇွန်တိုး၊ နင် အဲဒီကိစ္စမေးနေတာလား”

“မမေးရသေးဘူး ယုရဲ့၊ မေးမလို့ပဲ”

“အချိန်လေးငါးလဆို လုံလောက်ပါပြီ၊ နင် ရွေးပြီးပြီ မဟုတ်လား အိနှင်းဆီ”

“အင်း”

“ဝေး”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“ဘယ်သူလဲ’ သူ၊ ဘယ်သူလဲ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆူညံသွား၍ ရုံးထဲမှာရှိတဲ့ ဝန်ထမ်း တချို့လှည့်ကြည့်ကြသည်။ မန်နေဂျာဦးစောလည်း အခန်းထဲက ထွက်လာကြည့်ပြီး စွပ်ကျယ်တံဆိပ်တွေရိုက်နေသော အနောက် ဖက်စက်ရုံဆီထွက်သွား၏။

“နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ပေါ့”

“ဟယ် ... အဲဒါတော့သိတာပေါ့”

“အေးလေ၊ နှစ်ယောက်လုံးယူလို့မှ မရတာ”

“ပြောပါတော့ဗျို့၊ သိချင်လှပြီ၊ ဒီမှာ ရင်တွေခုန်လို့ သိတာ့စကားကြောင့် အားလုံးရယ်မိကြသည်။

အိနှင်းဆီက ...

“နင်တို့ဆို ဘယ်သူ့ရွေးမှာလဲ”

“အယ်”

“နှစ်ယောက်စလုံးက တစ်မျိုးစီအဆင်ပြေတာပဲ”

“မရွေးတတ်တော့ဘူး”

“ထားပါ၊ အဲသလိုရွေးရခက်လို့လည်း အချိန်ယူပြီး လေ့ လာကြည့်ခဲ့တယ်၊ မိသားစုတွေနဲ့ပါ ထိတွေ့ဆက်ဆံတယ်၊ အဲဒီ မှာ ဘာတွေ့လဲဆိုတော့ ...”

အားလုံးငြိမ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေကြ၏။ အိနှင်းဆီက ဘာကိုတွေ့သွားပါလိမ့်။

“တို့က တစ်ကောင်ကြွက်တစ်မျက်နှာလေ၊ ဒီတော့... နွေးထွေးတဲ့မိသားစု၊ ကိုယ့်ကို ပိုနှစ်သက်ကြည်ဖြူပြီး လိုက်လိုက် လှဲလှဲကြိုဆိုတဲ့မိသားစုရှိတဲ့သူကိုပဲ ရွေးချယ်ခဲ့တာပေါ့”

“ဝါး”

“ဝေ”

“ဒါ သိပ်မှန်တယ်”

“ပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့စိတ်တူကိုယ်တူ သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်သူ၊ နားလည်ပေးနိုင်သူဖြစ်တယ်”

“ပြောပါတော့”

“သူ ဘယ်သူလဲ”

“ကျန်ခဲ့တဲ့တစ်ယောက်ကတော့ သနားစရာ”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ အဲဒီ ကျန်ခဲ့တဲ့တစ်ယောက်ရဲ့ မိသားစုက တို့အပေါ် နွေးထွေးလှိုက်လှဲစွာ မကြိုဆိုဘူး၊ မတူမတန် သဘောထားတယ်၊ သူတို့သားနဲ့ သဘောမတူချင်ကြဘူး၊ နောက်တစ်ယောက်ရဲ့ မိသားစုက နွေးထွေးလှိုက်လှဲစွာနဲ့ ကြိုဆိုလက်ကမ်းကြတယ်၊ သူတို့သားသဘောကျသူဟာ သူတို့သဘောကျသူပဲ၊ သားသမီးလို ဆက်ဆံတယ်၊ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်တဲ့ တို့ကို ပိုပြီးဂရုဏာသက်သလို၊ ကြင်နာသနားကြတယ်၊ တို့ လိုချင်တာ အဲသလို မိသားစုမျိုးပဲ၊ အဲဒီမိသားစုကသားကို တို့ ရွေးချယ်လိုက်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲလို့”

“ကံထူးရှင် ပြောပါ”

“သိချင်လှပြီနော်”

အိနှင်းဆီက တမင်ကို အချိန်ဆွဲပြီး ရေတစ်ခွက်လှသောက်လိုက်သေးသည်။ အားလုံးရဲ့မျက်လုံးများက သူ သွားရာ နောက် ပါလာကြ၏။

အိနှင်းဆီက ရေကို ဖြည်းဖြည်းချင်းသောက်သည်။ ခွက်
ကို ဖြည်းဖြည်းလေးပြန်ထားသည်။ ပြီးတော့ စားပွဲရှိရာကို ခပ်
ဖြည်းဖြည်း ပြန်လျှောက်လာပြီး ခုံပေါ်မေးထောက်လိုက်ကာ ...

မပြောင်းလဲတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးကတော့ နွေးထွေးတဲ့
နေရောင်ခြည်ကို လောကဆီ အမြဲပို့လွှတ်နေတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ... နွေးထွေးမှုကို ခံစားရသူမှ ခံစားရသည်။
မခံစားရသူက မခံစားရပါ။

အဲဒါက ... သူ့ကုသိုလ်နဲ့ သူပါပဲ။

ကံကြမ္မာက မျက်နှာလိုက်တာမှ မဟုတ်တာ။

နိဂုံး

အရာရာ နေသားတကျပြန်ဖြစ်ဖို့ အချိန်တော့ နည်းနည်း
 လိုလိမ့်မည်။ ပြီးဆုံးသွားသောအတိတ်သည် သူ့တို့အတွက်
 အကောင်းအတိုင်း ကျန်ရစ်ရန် ခဲယဉ်းပါသည်။ ဒဏ်ရာမရှိတောင်
 အမာရွတ်ကျန်သူကျန်မည်၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကျန်သူကျန်မည်၊
 ပျော်ရွှင်ကျေနပ်သူကျန်မည်။ ဝမ်းနည်းကျေကွဲဖြစ်ကျန်သူကျန်
 မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အချိန်တန်တော့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်၊
 သူ့လမ်းသူ ဆက်လျှောက်ကြရုံသာ ရှိ၏။

အခုတော့ ...

အရာအားလုံး အဆုံးသတ်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆက်တွဲ (က)

ဒီအိမ်ကြီးက သူ့အတွက် ဘာအဓိပ္ပါယ်မှမရှိတော့ပေ။
 ဒီအတွက် ကောင်မလေးကိုပဲ နဂိုဝယ်ဈေးအတိုင်း ပြန်ရောင်း
 ထိုက်သည်။ လူ့စိတ်ဆို တာ ကိုယ်က ဖမ်းဆုပ်ထားလို့မှ မရတာ။
 “မင်းက မိန်းမကံပါမလာဘူးထင်တယ် နေနိုင်”
 “ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”
 “ပဋ္ဌာန်းလေးဘာလေးရွတ်ပေးကွာ နေနိုင်”
 သူ့ကို စိတ်ပြေအောင် သူငယ်ချင်းတွေက ရယ်စရာမော
 ရာတွေနှင့်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောကြ၏။ အသည်းကွဲနေချိန်မှာ ဘာ
 တွဲပဲပြောပြောပျော်လို့မရပါ။ သူ့ပုံစံက အီကြာကွေးလှည်းနင်း

ထားသလို ရှုံ့တွတွ၊ တွန့်လိမ်လိမ်ဖြစ်နေသည်။

“မိန်းမတွေက နားလည်ရခက်တယ်ကွ”

“အေးလေ”

“ထားလိုက်ပါတော့ နောက်ထပ်သွားဆွေးနွေးလည်း ငြားမှ မဟုတ်တာ”

သူတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြလေသည်။

နောက်ဆက်တွဲ (ခ)

“မင်းက ပြေးရင်းလွှားရင်း ချေးပုံဟပ်မိတာပဲ တုတ်ကြီး”

“မင်းပြောတာနဲ့ အိနှင်းဆီက ချေးပုံဖြစ်ရော”

ဖြိုးမောင်နှင့်သားကြီးက တအံ့တဩဖြစ်နေကြသည်။

သူက မိန်းမလှလေးကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်ရရှိတော့မှာမဟုတ်လား။

“မင်းအခု ဘယ်လိုခံစားနေရလဲ တုတ်ကြီး”

“ဟ' ပျော်နေမှာပေါ့ လင်းလင်းရ၊ မင်းကလဲ”

“မဟုတ်ဖူး ဖြိုးမောင်၊ ရိုးရိုးပျော်ရုံတင်ကမှာမဟုတ်ဖူး
အဲဒါကြောင့် ခြေခြေမြစ်မြစ်မေးတာ”

“ကဲ ... ပြောပြလိုက်စမ်းပါ တုတ်ကြီးရာ”

“ဒီလိုကွ ... အဟမ်း”

“အောင်မလေး ... အိုက်တင်ခံနေပြန်ပြီ”

“ဘယ်လိုခံစားရလဲဆိုတော့ အင်း ... ဒယ်အိုးထဲမှာလှော်
နေတဲ့မြေပဲပူပူတစ်စေ့ ခုန်ထွက်ပြီး ဘောင်းဘီမျောကြိုးချောင်နေ
တာ ဆွဲလိုက်စေ့လိုက်လုပ်နေတုန်း အတွင်းထဲဝင်သွားတဲ့အခါ
အဲသလိုခံစားချက်မျိုး”

“ဟာ ... သေတော့မှာပဲ”

“ခုန်ဆွ ခုန်ဆွဖြစ်ရုံမကဘူး၊ ဂျန်းသပြန်လန်ခုန်ပေါက်
လောက်အောင်ဖြစ်သွားတဲ့ထိပျော်တယ်”

“မင်းကွာ”

နောက်ဆက်တွဲ (ဂ)

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ချစ်သူကောင်မလေးက သစ်ရွက်ကလေး
ရွပ်တိုက်လွင့်လာသလို အနားကိုရောက်လာသည်။

“ဖူးမောင်”

“အောင်မလေး၊ ပလုတ်တုတ်”

အနားကပ်ခေါ်လိုက်တာကြောင့် မော်ဖူးမောင်လန့်သွား
ရလေ၏။

“ခစ်”

ယောက်ျားကြီးတွေ လန့်လျှင် အတော်ပဲရယ်စရာကောင်
ပါသည်။

“သွားကြမယ် ဖူးမောင်”

“ဟီး ... သွားမယ်နော် ဟေ့ကောင်တွေ”

ချစ်သူနှင့်တွဲလျှောက်တဲ့လမ်းကလေးက သာယာလှပလို့ နေသည်။

“ခုမှ ဘာဟီနေတာလဲ၊ ဟွန်း ... ပျောက်တုန်းကတော့ ပျောက်နေပြီးတော့”

“ဪ ... အိရယ်၊ ဘယ်သူရွေးမှန်းမသိတော့ ကျွန်တော် က ကြောက်ပြီးပြေးတာပါ”

“ဟွန်း”

“ခုတော့လည်း ဘိုးတော်လေး သနားပါတယ်”

“အံ့မယ်၊ သနားရင် ရှင်နောက်ဆုတ်လိုက်”

“အဲ အဲ၊ ဒါတော့မလုပ်ပါနဲ့ အိရယ်၊ ချစ်ဖို့ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးပါဘူးလို့ နှလုံးသားက ကြေညာထားရဲ့နဲ့အိကို ချစ်ခဲ့ မိတာ ... ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ဖုန်ထအောင်မလုပ်ပါနဲ့”

နောက်ဆက်တွဲ (ဃ)

“ဟေ့ တုတ်ကြီး၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ဟဲ ဟဲ၊ ဒီလိုပဲ”

သူက အိနှင်းဆီကို လက်မနှင့်ညွှန်ပြရင်းဖြေသည်။

“ဪ ... အဲသလိုပဲလား”

မေးတဲ့သူ သဘောပေါက်သွား၏။

“ဟေ့ တုတ်ကြီး၊ ဘယ်တော့လဲ”

သူက အိနှင်းဆီကို လက်မနှင့်ထိုးပြကာ ...

“သူ့သဘောပဲ”

မေတ္တာများစွာဖြင့်

ထူးမြတ်ကြယ်